

Võ Diệu Thanh

DỰ
ÁN 6

Tiên của Thân Cây

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

Tiền của Thần Cây

Võ Diệu Thanh

Tiền của Thần Cây

TRUYỆN THIẾU NHI

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

PHẦN 1

Bòn Bón nhất hơn con gái?

Cuộc thảo luận nguy hiểm

Bòn Bon hỏi Ban Đêm mình nên đi đúng không? Ban Đêm gục gặc đầu suy nghĩ một chút rồi nó mỉm cười "tốt nhất là cậu đừng để cho mình sợ bất cứ con vật gì, kể cả con sông. Coi nó lớn con vậy chứ nó hiền khô hà".

- Không có ma da phải không Ban Đêm?
- Ma thì chỉ có ban đêm mới có.
- Cũng không có cá mập?
- Cá mập chỉ ở biển thôi.
- Còn cá sấu?
- Theo cái kinh nghiệm bảy năm sống trên đời này thì con sông này chưa từng có cá sấu.
- Thằng Vĩ nó tắm mỗi ngày thì chắc chắn là không có cá sấu rồi. Mà tính sao Ban Đêm?

- Tính toán gì. Cứ nhảy ùm xuống nước. Mát khủng khiếp. Không tin à?

- Tin. Nhưng chắc chắn một điều không nên hỏi ba. Ba sẽ không cho đi đâu. Ba dặn rất nhiều lần là đừng nên xuống sông.

- Mà ba đang đọc báo. Không ai vừa đọc báo vừa nhìn theo Bòn Bòn được đâu.

- Ông nội hôm nay cũng chưa về đâu đúng không?

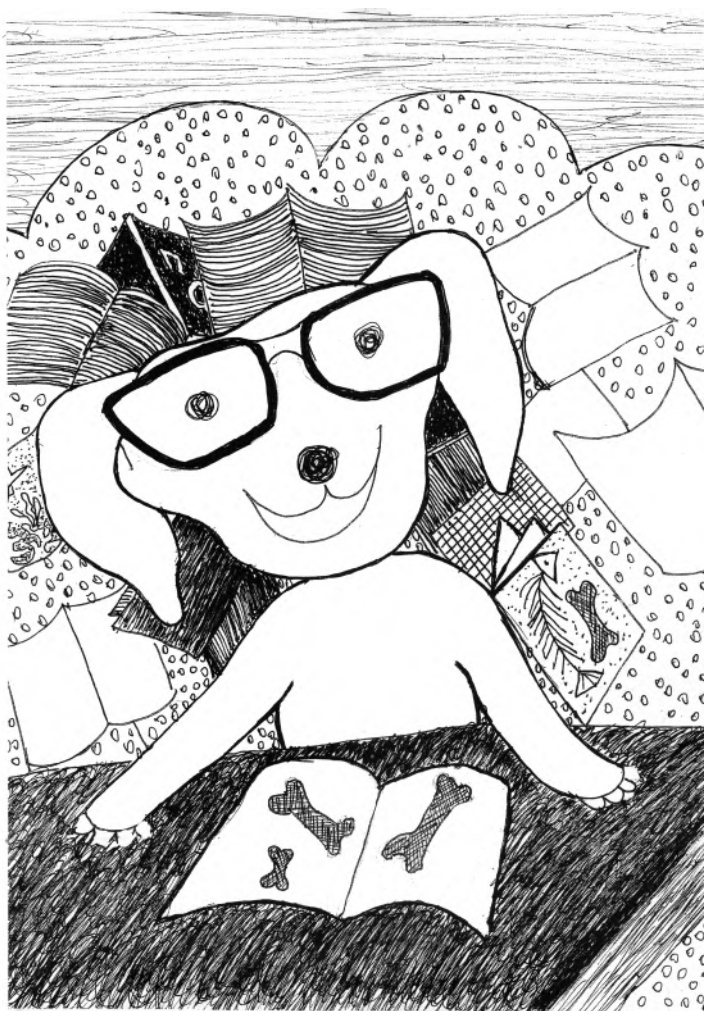
- Ông nội nói chiều mới về.

- Nhưng mà đừng có mà hí hí hoài làm ba chú ý cho coi.

- Tất nhiên rồi.

Và tất nhiên những gì Ban Đêm nói ra này giờ chỉ là Bòn Bòn "cảm" thấy được thôi. Nó không thể nói tiếng người. Vì sao ư? Vì Ban Đêm là một con chó đen thui như ban đêm, đôi mắt cũng đen thui và đôi tai cụp. Nội kêu ảnh là con Mực. Bòn Bòn khoái kêu ảnh là Ban Đêm hơn. Ban Đêm thích tên đó "Tên Ban Đêm đầy bí ẩn. Cái tên Mực không sang trọng chút nào".

Ban Đêm chỉ nói được mấy tiếng hí hí khi sung khơi, ắc ắc khi buồn bã và gâu gâu khi giận dữ. Còn khi Ban Đêm gừ gừ tức là có kẻ gian đang dòm ngó Bòn Bòn hay là dòm ngó bất cứ món gì của Bòn Bòn. Nhưng Bòn Bòn cứ cho Ban Đêm

*Ban Đêm không nói được tiếng người nhưng
Bòn Bòn cứ cho Ban Đêm nói chuyện như kiểu
một người thông thái nhất, hiểu biết nhất.*

nói đủ thứ tiếng người, nói bằng ngôn ngữ hiểu biết nhất. Vì nó tin Ban Đêm khôn và hiểu biết như một con người chính hiệu.

Bòn Bon với Ban Đêm thân nhau từ bảy năm trước. Khi đó Bòn Bon mới hai tuổi. Bòn Bon bị một bệnh gì đó còi cọc buồn phiền. Ông nội lúc nào cũng thấy Bòn Bon buồn thiu. Tự nhiên rồi chú Cường, ba của Thường Xuân ôm con chó nhỏ đi ngang. Vậy là Bòn Bon chạy theo con chó. Đương nhiên chú Cường không thể cho con chó được. Chú mới xin được của một người bà con ở tận Rạch Giá. Người bà con này đáng ra cũng không cho chú. Ông mới được một người bạn di cư cho nên quý lắm. Ngặt nỗi ông buồn bán đi đó đi đây hoài nên không nuôi con chó được. Chú Cường nói mình khoái chó dữ dội. Vậy là ông cho, dặn chăm sóc nó kỹ kỹ nghe.

Bòn Bon nhất định chạy theo con chó. Lúc đó Bòn Bon mới gần hai tuổi thôi.

Chú Cường nhất định không chịu.

- Tôi cần phải nuôi nó để sau này có thịt chó ăn.
- Sao chú lại ăn thịt em bé.
- Em bé đâu đây. Nó là con chó. Mà chưa ăn thịt nó bây giờ. Phải đợi nó lớn.
- Nó lớn cũng không ăn thịt được.

tiền của thần cây

- Cái thằng nhỏ mới hai tuổi mà nhiều chuyện.

Ông nội thấy thương con chó mà cũng thương Bồn Bon không nỡ xa con chó nên xuống nước năn nỉ chú Cường:

- Thôi bây bán con chó này lại cho chú. Thằng Bồn Bon nó thích. Nó đang cần một người bạn.

- Chòm xóm mà con bán con chó cho chú mấy thằng bạn nhậu nó cười bể bản mặt con. Để yên thân, con nuôi con chó và thịt nó là xong.

Ông nội còn năn nỉ nhiều lần nữa đều không xong. Bồn Bon ngồi buồn hiu trước nhà. Cứ cửa mở là nó chạy te về phía nhà Thường Xuân đi kiếm con chó.

Rồi một ngày tự nhiên ngủ dậy Bồn Bon thấy con chó nhỏ xíu đen thui đang ngồi bên hàng rào nhà nó. Ông nội mở cửa cho Bồn Bon bế chó vào.

- Làm sao mà nó tới đây được. Chắc là chú Cường đang kiếm nó. Phải đem nó trả thôi.

- Chú sẽ làm thịt nó.

- Mình đâu biết làm sao. Đó là chó của chú Cường.

- Con không chịu.

Rồi thì ông nội cũng bùng con chó đi kiếm chú Cường.

Nhưng chú Cường không hề mừng khi gặp con chó.

Ban Đêm là thần hộ mệnh.

tiền của thần cây

- Cái con mắt dạy này, còn nhỏ xíu mà tối ngày cứ bỏ nhà đi hoài. Nó phản chủ lắm.

- Vậy bây cho chú nuôi đi.

- Nhưng mà...

- Thôi thì bây tặng cho chú con chó, chú đổi cho bây con gà trống.

Chú Cường ngẫm nghĩ một chút rồi đồng ý.

Vậy là Bòn Bòn có được Ban Đêm. Lúc ông nội ôm Ban Đêm về thì chú Cường đứng nhịp chân cười cười. Có ai đó nói chú đang tính toán gì đó. Có người thì nói chú thích con gà trống của ông nội.

Bòn Bòn không quan tâm chú thích cái gì. Nó chỉ thấy quá vui mừng vì có Ban Đêm. Từ đó Bòn Bòn cũng hết bệnh. Nó chịu ăn chịu lớn. Rồi không lâu sau nó lớn hơn cả mấy đứa bạn cùng tuổi. Cả nhà coi Ban Đêm như thần hộ mệnh của Bòn Bòn nên chăm sóc nó rất tốt, coi nó như một thành viên đích thực trong nhà. Với Bòn Bòn thì khỏi nói rồi. Làm gì, cũng hỏi Ban Đêm như hỏi một con người vậy.

Bòn Bòn vui sướng mà Ban Đêm cũng khoái ở nhà Bòn Bòn.

Bảy năm như vậy rồi. Ông nội dạy Ban Đêm cách đi vệ sinh ngoài hố cát, cách để đuổi gà rừng cho nó ỉa trên hàng ba. Nó khôn lắm. Dạy

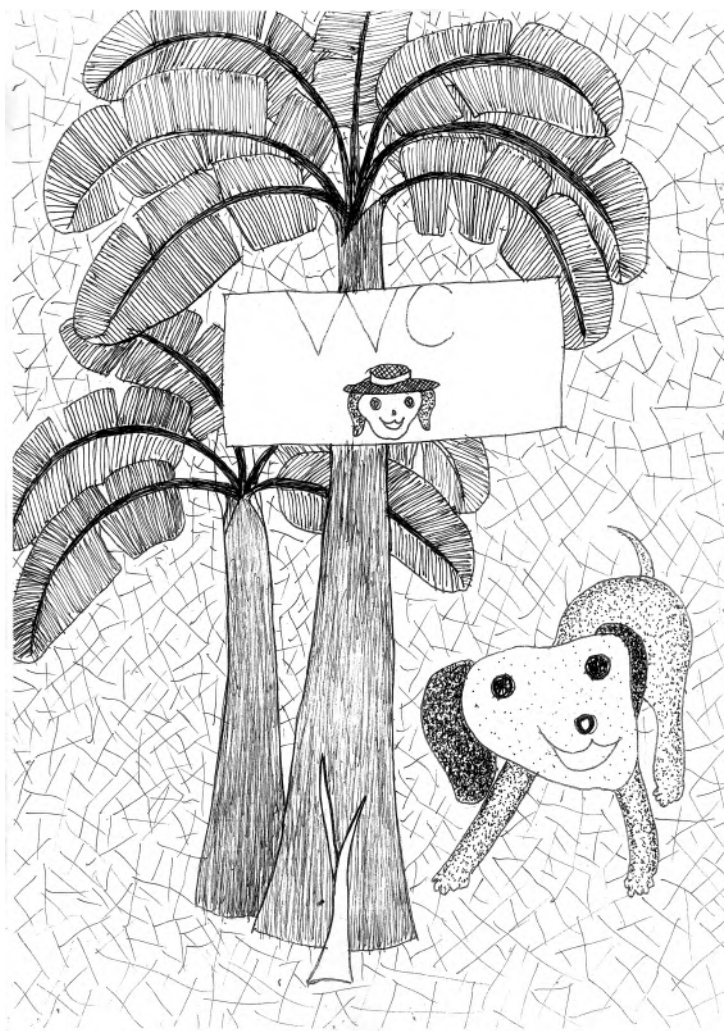
cái gì cũng hiểu. Chỉ có một món ông nội dạy kiểu gì nó cũng không hiểu là lợi dụng lúc Bòn Bon ngủ liếm mặt Bòn Bon. Còn một điều khác nữa là nó hay hòa theo Bòn Bon đi tìm những gì Bòn Bon muốn tìm. Có lần hai đứa nó đã đi vòng quanh bụi tre hơn một trăm bận để tìm cái máy bay Bòn Bon phóng vào đó. Bòn Bon cứ hỏi nó cứ trả lời. Thật ra chỉ là Bòn Bon hỏi rồi Bòn Bon đọc ý nghĩ trả lời của Ban Đêm.

Lần tắm sông này Bòn Bon cũng bàn bạc với Ban Đêm rất kỹ. Hai đứa ngồi lên kế hoạch chỗ gốc cau kiểng trước nhà. Bòn Bon làm như mình đang cầm cái ca tưới nước cho mấy cây rau dừa kiểng dưới chân gốc cau. Thì Bòn Bon cũng có tưới nước đám rau thật. Nhưng tưới xong thì cậu để cái ca xuống cửa rồi lòn ra cổng. Ban Đêm đi sau lưng Bòn Bon. Ba vẫn không hay biết. Khi Bòn Bon vừa khuất sau cổng thì Ban Đêm chuồn theo và nó kêu hí hí. Ba bỏ báo xuống nhìn ra cổng. Ban Đêm nhìn vào nhà ngại ngừng ngoắt ngoắt đuôi.

- Mực, muốn tè à, kêu Bòn Bon nó dắt đi. Đi một mình bị bắt lộ sả đừng có than nghe.

Ban Đêm ngoắc ngoắc đuôi thêm một chập. "Dạ dạ, tôi mắc tè. Bòn Bon ơi, mình đi toa-lét nghe". Ba lắc đầu. Bòn Bon nắm lỗ tai Ban Đêm "Mày thiệt là lảm lời".

tiền của thần cây

Mình đi toa-lét Bồn Bon ơi.

Bòn Bon nhón chân đi ra đường. Ban Đêm chạy phía sau.

- Tao biểu mày đừng có hí hí. Mày đúng là nói không nghe. May mà ba không nghi ngờ.

"Tại cái tật người ta mờ. Nhưng mà phải công nhận là tôi rất biết cách đánh lạc hướng. Hí hí, mình đi toa lét. Ba hoàn toàn không nghi ngờ. Hí hí".

- Mày làm tao muốn đứng tim.

Dưới bến.

Nơi đó có một cái cầu dài. Bãi bùn cũng dài và lục bình đang trổ những cái bông tím. Bòn Bon không để ý lục bình. Nó nhìn quanh kiếm Vĩ. Vĩ là nguyên nhân để Bòn Bon xuống bến sông này. Ngày hôm qua, lúc cùng ba đi giặt cái chiếu, Bòn Bon đã nhìn thấy Vĩ nhào lộn dưới bến. Tiếng cười của nó phải nói là làm đôi chân người ta quẩn quít. Nó cười mà nước cũng cười khanh khách nữa. Bòn Bon chơi thân với Vĩ từ hồi nhỏ, trước cả Ban Đêm, mà tới hôm qua Bòn Bon mới biết Vĩ có một bí mật to lớn vậy. Đó là bến sông. Bòn Bon đi học trên con đường cạnh sông mỗi ngày. Nó chỉ thấy con đường và nhà hai bên. Nó không ngờ bên cạnh con đường, sau những ngôi nhà san sát

tiền của thần cây

kia lại có một con sông lớn. Nó càng không ngờ con sông là nơi người ta có thể nhảy nhót cười giỡn tung bừng như vậy.

Trước đây Bòn Bon biết về sông qua lời ông nội. Nội nói sông nước nguy hiểm cho con nít. Kể cả nước dưới hồ và dưới sông. Nó có những con ma da nhót nhọt đen thui. Khi mình bước xuống những cái tua thật to thật cứng của nó sẽ kéo mình chìm sâu dưới nước. Mình sẽ không thể lên bờ được.

Nhưng rõ ràng hôm qua thằng Vĩ đã lặn hụp um sùm. Rồi nó cứ lên bờ về nhà, cứ đi học như bao người khác. Có gì đâu à. Bòn Bon tin lời nội nhưng Bòn Bon cũng tin vào những gì mình nhìn thấy.

Nước là nơi có thể giỡn được.

Lúc đi học Vĩ còn nói với Bòn Bon nó tự tắm sông hồi học lớp Một. Chẳng có con ma da ma thịt nào dưới đó cả. Chỉ có những con cá lim kìm nhỏ xíu hiền lành. Nếu nhanh tay có thể bụm một bụm nước và vớt được con cá vào lòng bàn tay. Nhưng tốt nhất đừng nên bắt cá lim kìm. Nó nhỏ lắm, không ăn được. Cá rất dễ thương và yêu dòng sông của nó. Nên để nó ở yên với dòng sông của nó thôi.

Bòn Bon nghĩ Vĩ chắc chắn là nói đúng.

Vĩ từ một cái bến nhỏ len qua những bụi rau muống lần tới trước mặt Bòn Bon.

- Tao tưởng mày không dám xuống.

- Sao không dám.

- Theo tao.

Vĩ chạy ào ào theo cầu, ra tận đầu cầu. Chỗ đó nước rất nhiều, có vài con sóng lăn tăn. Vĩ lấy trớn từ xa nhảy cái ào xuống nước. Rồi nó bơi hì hụi trở vào cầu.

Bòn Bon cũng chạy ào ào rồi nhảy ùm xuống nước theo Vĩ. Nhưng Bòn Bon không biết bơi. Nó chìm ngấm trong làn nước sâu hút. Nó hoảng hốt bơi quào. Nó ực ực nước và vùng vẫy. Mắt nó mở to mà chỉ thấy màu nước. Dưới chân nó toàn nước là nước. Nó chìm...

Bòn Bon mở nhẹ mắt ra.

- Con chết rồi hả ông nội?

Ba má, ông nội vừa ôm Bòn Bon cười mà miệng người nào cũng mếu, nước mắt nước mũi tèm lem.

- Không, không. Con không chết, con sống rất lâu. Không ai để cho con chết. Ban Đêm đã cứu con. Con nhớ không?

Bòn Bon nhớ lại. Ừ phải. Lúc đó nó thấy ngọt ngọt không thở được, một ai đó nắm cái áo nó lôi lên. Nó vừa chỉ thấy ai đó lôi mình lên như vậy cho tới khi hết biết gì.

- May mà lúc đó ông nội về, kịp đi kiếm con rồi gặp con với Ban Đêm dưới bến. Ban Đêm cắn cái áo, tha con lên bờ. Lỗi tại ông nội. Sao ông nội lại lo đi buôn bán hoài, ông không dạy con tập lợi.

Ông nói mà miệng mếu thấy thiệt là thương.

- Ông nội ơi, dưới sông không có ma da.

- Ừ. Ông nội nói gạt con cho con đừng xuống nước.

- Nhưng nước dưới sông nó rất là khó thở. Nó làm mình ngột.

- Nước ở đâu cũng khó thở hết con.

- Bòn Bon không xuống nước nữa. Bòn Bon nghe lời ông nội.

- Đúng vậy. Bòn Bon ngoan lắm.

Bòn Bon nhìn đâu cũng thấy nước

Bòn Bon nhất định không chịu xuống nước từ sau ngày đó. Một ngày ông nội ngồi bàn với ba kế hoạch tập lợi cho Bòn Bon. Bòn Bon lắc đầu lia lịa.

- Dưới nước đáng sợ lắm.
- Nhưng mình ở vùng sông nước con không biết lợi là không sống yên ổn được. Mọi người sẽ không yên tâm.
- Con sẽ không xuống nước nữa.
- Bòn Bon phải biết lợi.
- Con không thích lợi. Con sẽ không tới gần nước.
- Con không đi tàu bè, không qua sông sao?
- Con đi tàu lớn.

- Rủi tàu nó bị chìm.
- Tàu lớn không chìm.
- Tàu lớn vẫn có thể chìm.
- Con ở nhà, không đi đâu hết.
- Như vậy thì rất chán.
- Con không thấy chán. Mà chán đỡ hơn ngột thở vì nước.

- Con không đi tắm biển luôn à? Biển mệnh mông, có rất nhiều người đi tắm, đùa giỡn sướng lắm.

- Không cần tắm biển.

Bòn Bon ngồi một mình nhìn Ban Đêm.

- Mà cũng không thích tao xuống sông phải không?

- Đã bảo cậu đừng để mình sợ con gì hết kể cả con sông.

- Nhưng con sông nó thật sự đáng sợ. Nó làm mình không thở được.

- Cậu đừng thở.

- Đừng thở là chết đó. Dạy tầm bậy tầm bạ.

Bòn Bon đi học. Củ Cải và các bạn rủ Bòn Bon đi tắm mương. Con mương đó là nơi người ta bơm nước từ dưới sông lên cho nó chạy vô đồng tưới lúa. Nước trên mương đầy như một con kênh nhỏ.

tiền của thần cây

- Không nên đi tắm, nước sẽ làm mình ngọt mà chết đó.

Củ Cải trề môi.

- Làm gì có. Tội tao tắm mấy ngàn lần rồi.

- Bạn không biết đó thôi.

- Bòn Bon chết nhất đó thôi.

- Phải làm cho Bòn Bon hết nhất.

Các bạn của Củ Cải khiêng Bòn Bon ném xuống chỗ cái ao đầu con mương. Vĩ la lên.

- Đứng, đứng, Bòn Bon không biết lội.

Nhưng muộn rồi. Bòn Bon bị quăng xuống nước rồi. Mọi thứ diễn ra thật nhanh. Vĩ nhào xuống nước bơi lại chỗ Bòn Bon đang quơ giấy giũa. Bòn Bon nhìn thấy Vĩ, ôm cứng Vĩ làm Vĩ không bơi được. Hai đứa cứ vật lộn nhau giữa con mương đầy nước...

Vừa lúc đó chú Cường tình cờ đi qua nhảy xuống nắm áo hai đứa lôi lên bờ.

Bòn Bon và Vĩ đều không bị ngạt thở. Sức khỏe Bòn Bon cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng hôm sau Bòn Bon không dám đi học. Bòn Bon không dám một mình đi chung với các bạn, cũng như một mình đi ngang chỗ mương. Nó luôn có cảm giác tất cả mọi người đều sẵn sàng bung nó quăng xuống nước. Nội đồ dành thật lâu Bòn

*Không biết bơi,
Bòn Bon thấy chỗ nào cũng đầy nước.*

tiền của thần cây

Bon mới chịu để nội chở đi học. Với điều kiện nội phải ở lại chờ Bòn Bon về. Không có nội Bòn Bon không dám bước đi đâu cả.

Trên đường đi học về Bòn Bon kể với nội nó không nói chuyện với các bạn trong lớp, nhất là nhóm Củ Cải.

- Mấy bạn đó thật ác.

- Con đừng giận các bạn. Tại các bạn không biết con không biết lỗi.

- Nhưng mà con đã nói nước đáng sợ lắm rồi mà tụi nó không nghe.

- Nếu con biết lỗi nó sẽ không đáng sợ như vậy.

- Con sẽ không bao giờ biết lỗi, mãi mãi không. Đó là một việc con không bao giờ làm được.

- Đó là một việc dễ dàng nhất. Nhưng từ từ đã, khi nào con khỏe hãy tính. Giờ con nên đi thăm Vĩ.

- Nhưng Vĩ đâu có bệnh mà phải thăm nó hả nội. Hồi nãy nó vẫn đi học bình thường.

- Con phải cảm ơn Vĩ. Vĩ rất là dũng cảm và thương con.

Vĩ không có vẻ gì là bệnh hoạn cả. Nó vừa từ dưới sông lên, mình nó đầy nước. Trên tay nó cầm

một cái áo cũng đầy nước. Nó quơ cái áo quay vùn vụt quanh đầu nó. Nước văng tủa một vòng lớn, văng cả vào mặt Bòn Bòn.

- Mà mày còn dám đi tắm sông nữa sao?

- Vui mà, sao không dám?

- Thì hôm qua chút xíu nữa... Nhưng mà sao hôm qua mày không lội.

- Vì mày ôm tao cứng ngắt.

- Tại tao sợ quá.

- Con thấy không, con không biết lội chút nữa là hại bạn luôn rồi. Người không biết lội khi kinh sợ quá sẽ làm người cứu mình bị chìm chung luôn.

- Có cách khác sao nội?

- Lúc đó con hít thở đầy bụng người con nổi lên Vĩ sẽ dìu con vô bờ dễ dàng.

Bòn Bòn thấy sợ quá. Chút xíu nữa nó đã làm cho Vĩ bị nạn theo mình rồi.

Nhưng Bòn Bòn không biết làm sao để biết bơi. Nó đang rất sợ nước. Mà đi đâu nó cũng thấy nước.

Cái gì là bơi, cái gì là lội

Đó là ngày nhớ đời của Bồn Bon. Lại dính tới nước. Chú Hà gọi bé Hai ở chơi với Bồn Bon. Chú Hà đi công tác ở biên giới một ngày. Bé Hai là con gái mà phá phầy khủng khiếp. Bất cứ món gì của Bồn Bon nó cũng nói cho em mượn nghe. Vậy là hết món này tới món khác đều qua tay nó. May mà nó chơi xong biết trả lại chỗ cũ. Ngay cả Ban Đêm nó cũng mượn. Cái con chó mê chơi đó thì khoái bé Hai vô cùng. Nó xiếc, nó đá banh, nó liếm mặt bé Hai như nó làm với Bồn Bon. Chỉ có mỗi món nói chuyện với Ban Đêm là bé Hai không làm được. Bé Hai nói con chó làm sao biết nghe tiếng người.

*Nếu con chó có cái miệng như con người
thì nó mới có thể nói được tiếng người.*

Phá chán, bé Hai quay lại hỏi Bòn Bon hỏi ngay
tróc chỗ nghiệt của thằng nhóc.

- Anh Bòn Bon có biết bơi không?

- Không. Bòn Bon không đi xuống nên không
cần biết bơi. Bé Hai có biết bơi không?

- Em bơi rất giỏi. Hồi bốn tuổi đã bơi được rồi.

- Nói dóc, bé Hai có chút xiu, cầm cây dầm sao
nổi mà bơi giỏi. Hồi bốn tuổi càng không thể cầm
dầm nổi.

- Bơi đâu cần dầm.

- Vậy thì càng dóc. Nhưng có biết lội không mà
đòi đi xuống?

tiền của thần cây

- Lợi à? Hình như không. Mà mình đi tắm sông đi anh Bòn Bòn. Em thấy có mấy người kia tắm dưới bến vui lắm.

- Không bao giờ.

Bòn Bòn chui vào mền trốn.

- Em đi tắm một mình à?

- Đừng xuống sông. Không biết lợi xuống sông là chết đó.

Bé Hai vẫn đi. Bòn Bòn hắt tung mền chạy theo kéo bé Hai lại. Bé Hai nhìn Bòn Bòn một kiểu nhìn khó hiểu rồi gỡ tay Bòn Bòn đi tiếp. Tới đầu cầu Bòn Bòn chỉ biết ngồi sụm xuống ôm tay vịn. Bé Hai chạy te te trên cầu rồi nhảy từ trên cầu ùm xuống nước, chìm mất tiêu. Bòn Bòn vừa khóc thét vừa chạy. "Ông nội ơi, ba ơi, bé Hai chìm rồi bé Hai chìm luôn rồi".

Nội và mọi người chạy ầm ầm xuống bến. Bòn Bòn ở trên nhà ngồi phịch bên gốc cau. Nó muốn khóc nhưng nó không còn biết làm sao để khóc. Vậy là bé Hai đã chìm trong nước, vậy là bé Hai đã không thở được. Bé Hai đã chết. Đã chết... Hai cái từ đó làm Bòn Bòn không nghe được gì nữa, mọi thứ ù đi, tan đi. Nó không còn biết mình nên làm gì. Nó ngồi nín lặng, mắt lơ mơ nhìn chăm chăm phía trước mà không rõ đang nhìn vào đâu.

- A Bòn Bon.

Bé Hai đứng kế bên cười chành cái miệng. Nước từ tóc chảy ròng xuống mặt. Người nó cũng đầy nước.

- Bé Hai...?

Bòn Bon nhìn trân trân. Miệng nó mấp máy mà nói không lên tiếng. Đôi mắt nó càng lơ mơ hơn.

- Bé Hai biết lội. - Ông nội vừa nói vừa vuốt tóc Bòn Bon.

- Sao hồi nãy nó nói nó không biết lội.

- Em không biết lội, em chỉ biết bơi. Bơi là bơi bằng tay cho nổi trên mặt nước ấy.

Bòn Bon nghĩ bơi ở đây là bơi xuống.

tiền của thần cây

Ông nội vỗ trán.

- Ông quên. Ở xứ mình người ta kêu bơi là lội.
Mấy người ở chợ người ta kêu lội là bơi.

Bòn Bon úp mặt vào lòng ông nội rồi ồ khóc.
Nó cứ khóc mà không hiểu vì sao mình khóc. Ông
nội ôm Bòn Bon vuốt ve. Ban Đêm ủ ủ cái mũi
vào chân Bòn Bon. Bòn Bon vẫn cứ khóc.

- Bòn Bon ngoan. Đừng sợ đừng sợ. Có ông nội.

- Nhưng sao bé Hai nhỏ xíu lại biết lội...?

- Mình tập thì nhỏ cỡ nào lội cũng được.

- Làm con sợ muốn chết.

Chú Hà về rầy bé Hai một trận. Cái tội dám
xuống tắm sông không có người lớn làm cho anh
Bòn Bon kinh hãi. Dù biết bơi nhưng sông nước
mênh mông rất nguy hiểm, muốn tắm phải có
người lớn dòm ngó mới an toàn. Bé Hai bị phạt
đứng úp mặt vô vách.

Đem con sông lên bờ

Bòn Bon không giận bé Hai, nó chỉ nhìn Ban Đêm. Ban Đêm đang cười hí hí vì cái chuyện nhảm lẫn giữa bơi với lội của Bòn Bon. Nó còn cười Bòn Bon cái tội không dám học bơi.

- Nhất như thỏ.
- Mà gan à. Cà chớn.
- Gan hơn Bòn Bon.
- Chỉ gan hơn vụ bơi lội thôi.
- Nhưng vụ bơi lội là trọng đại. Không biết bơi là thua con gái.
- Tao không thua con gái.
- Vậy thì Bòn Bon tập bơi đi.
- Nhưng mà...
- Nhưng mà Bòn Bon thua con gái.

Bòn Bòn thua con gái.

Bồn Bon tự ái. Không bao giờ có chuyện thua con gái.

- Bồn Bon tập lợi đi mới hết thua con gái.

Liệu Bồn Bon có tập được không? Bồn Bon sẽ chìm xuống nước? Nhưng mà thua con gái là điều không thể.

Tối đó, Bồn Bon rón rén lại gần ông nội.

- Nội ơi, liệu con có thể nổi trên nước không?

- Nếu biết cách con sẽ nổi được trên nước.

- Lẽ nào con không bị chìm?

- Trong bụng mình có lá phổi to, nó nhẹ như cái phao, nó nâng được cơ thể mình. Nhưng nếu con không hít đầy không khí thì nó chỉ là cái áo phao bị xẹp lép. Người tập bơi quen khi rớt xuống nước sẽ nín thở nhanh để giữ không khí đầy phổi cho cơ thể nổi lên. Nếu con sợ, con hít đầy nước vào phổi thì cơ thể mình toàn nước sẽ chìm dễ dàng.

Nội làm một cái hồ tắm lớn giữa sân nhà bằng tấm bạt nhựa.

- Cái này nó không giống con sông.

- Nhưng nó sẽ giúp Bồn Bon bớt sợ nước và nín thở được trong nước.

tiền của thần cây

- Đầu tiên phải ngồi vào nước, chơi với nước.
Sau đó con úp mặt vào nước.

- Không, con không thở được.
- Lấy hơi sâu úp mặt vào nước.
- Ngồi xuống từ từ, để nước tràn qua miệng.
- Nín thở.
- Kê đó để nước tràn qua mũi.
- Nín thở.

Khi nước tràn qua mắt, Bồn Bon chơi với mở choàng mắt ra giữa giữa. Nội ôm Bồn Bon vào lòng.

- Con đừng sợ. Có nội. Ở đây nước cạn, con có thể đứng dậy bất cứ lúc nào. Đẩy đẩy, thấy chưa?

Ban Đêm ngồi nhìn Bồn Bon, miệng nó lải nhải hết ắc ắc rồi í í.

- Đừng để mình sợ...
- Mà đừng có dạy đòi tao nữa được không?

Bồn Bon lại ngồi xuống, nín thở. Nín không được lâu. Nhưng Bồn Bon nghĩ mình có thể nín lâu hơn.

Bồn Bon nghĩ đúng.

Vài hôm sau nó đã không còn sợ cảm giác ngập mắt, ngập mũi trong nước. Bồn Bon có thể xoải người nằm dài trên nước. Nó bắt đầu biết hít nhanh đầy bụng rồi nín thở trước khi xoải người

Con sông chớ không phải thằng sông
nên nó rất điệu đà và không đáng sợ.

trên mặt nước. Nó hiểu, muốn nổi được trong nước, người mình phải có không khí. Rồi Bòn Bon tập bơi trong lúc bồng bồng như vậy.

Bòn Bon hiểu rằng để nhảy được xuống nước như Vĩ người ta phải biết cách nổi trên nước và di chuyển được trong nước. Nếu không tập, khi rớt xuống nước chỉ lo giãy giụa sẽ chìm.

Tới bây giờ Bòn Bon hiểu là mình đã điên như thế nào. May mà mình có hai người bạn tốt, Ban Đêm và Vĩ, nên đã thoát nạn. Nếu không thì mãi mãi Bòn Bon đã không bơi được ra khỏi dòng sông và tiêu tùng lâu rồi.

Bây giờ thì Bòn Bon không sợ nước nữa mà cũng không coi thường nước nữa. Nhưng chính xác hơn, đáng quan tâm hơn là Bòn Bon không hề nhát hơn con gái.

PHẦN 2

Cứu bạn

Tàng hình? Tin đồn thất thiệt

Người ta đồn chuyện Ban Đêm tài giỏi có thể cứu được Bồn Bon, có thể làm một người bạn tốt nhất trên đời lan khắp cả Chợ Vàm.

Người ta còn đồn là Ban Đêm hiểu tiếng người. Nhóm thằng Củ Cải còn nói Ban Đêm có thể tàng hình khi trời không trăng. Nó hiểu được ý muốn của Bồn Bon nên nó tàng hình vào ban đêm rồi đi vào tiệm tạp hóa lấy những bọc bánh mà Bồn Bon thích. Có lần nó vào được cửa hàng đồ điện tử lấy được cả một cái máy bay điều khiển từ xa.

Nhóm Củ Cải lên kế hoạch dụ dỗ Ban Đêm về phe của mình.

Ban Đêm hiểu được ý người.

tiền của thần cây

Bòn Bòn nghe tiếng đồn, nó ôm Ban Đêm cười sáng sặc, tay ký nhẹ lên đầu Ban Đêm.

- Mày đi nổ với mấy thằng Củ Cải về vụ tàng hình đúng không?

Ban Đêm không hài lòng trước cái ký đầu dừa cột của Bòn Bòn. Nó là một con chó có lòng tự trọng mà. Nó bỏ lại góc cao kiểng nằm chúi mỏ vào tường. Bòn Bòn phải tới vuốt nhẹ cái tai cụp của nó.

- Tụi thằng Củ Cải nó tào lao. Tao hiểu mày mà. Mày có khi nào đi ăn cắp, càng không khi nào mày nổ là biết tàng hình. À mà nổ mình là ngôi sao xiếc chó số một thì có. Nhưng mà mày làm xiếc được. Tàng hình là tụi nó dựng chuyện thôi. Mà tụi nó còn lên kế hoạch ly gián tao với mày. Tụi nó điên.

Ban Đêm vẫn nằm im.

- Sao vậy, còn giận à. Thôi đi tắm sông với tao.

Vậy là cậu chó nhanh chóng đứng lên ngoắc đuôi.

- Tao biết ngay mà. Đi kiếm trái banh đi thằng mê chơi.

Ban Đêm chui vào gầm giường đẩy trái banh ra.

Cuộc nói chuyện của Ban Đêm và Bòn Bon không lọt qua được cặp mắt theo dõi của nhóm thằng Củ Cải. Khi thấy Ban Đêm đẩy trái banh từ gầm giường ra thì tụi nó đứa nào cũng không tin vào mắt mình nữa.

Nhóm Củ Cải kéo nhau ra gốc bằng lăng xì xầm.

- Nó nghe được tiếng người.

- Nó hiểu được thằng Bòn Bon nói gì.

- Nó còn biết lấy đồ.

- Tàng hình được mà biết lấy trộm thì còn gì bằng.

- Nhưng hình như nó chỉ nghe lời mình thằng Bòn Bon.

- Nó là một con chó. Chỉ cần dụ khị nó, cho nó ăn ngon, tắm sông với nó, nó sẽ mê mình như mê thằng Bòn Bon cho coi.

- Nhưng khi bắt được nó thằng nào sẽ nuôi.

- Tao đi, nhà tao xa nhà thằng Bòn Bon.

- Nhưng nhà mày nhỏ xíu. Mày lại tham. Mày cứ xúi nó lấy đồ cho mình mày rồi sao.

- Nhưng mà nhà mày kế bên nhà thằng Bòn Bon, nó phát hiện là tiêu. Thằng đó nó dữ lắm.

Bàn kế hoạch bắt cóc Ban Đêm.

- Thì tao nhốt con Ban Đêm trong nhà.
- Nhưng nhốt rồi làm sao nó đi lại tiệm điện thoại ăn cắp cái điện thoại *ai-phon* cho mình.
- Nói chung là bước đầu phải nhốt cái đã.
- Nhốt nhà tao.
- Nhà tao.

Bốn thằng cãi nhau dậy cả gốc bằng lăng. Tụi nó không hay có một người đang ngồi trong bóng bằng lăng. Người đó ngồi nín thinh theo dõi câu chuyện. Người đó sợ nhất là tụi nó bàn nhau xong lại chui vào bóng bằng lăng chơi năm mười như thường lệ. Nhưng rồi tụi thằng Củ Cải đang bận cãi nhau, gây nhau gần như sắp đánh nhau. Ông Tư giữ miếu nghe ồn bước ra chỉ trỏ hăm he mấy câu gì đó. Tụi nó giải tán.

Vĩ từ trong bóng bằng lăng chui ra chạy riết tới nhà Bồn Bồn.

- Tụi nó lên kế hoạch ăn cắp con Ban Đêm.
- Kệ nó. Ban Đêm khôn lắm, không ở với tụi nó đâu.
- Nó sẽ nhốt con Ban Đêm.

Bồn Bồn bắt đầu thấy sợ. Nếu một ngày Ban Đêm bị bắt bị nhốt thì thật tội cho nó. Nó là con chó ghét bị người ta trói hoặc nhốt. Nó còn khoái ra hè miếu chui chỗ này chỗ nọ, khoái chơi năm

tiền của thần cây

mười với Bòn Bon và Vĩ quanh gốc bằng lăng. Nó còn khoái tắm sông nữa. Nhốt nó, nó sẽ chết. Tụi thằng Củ Cải hay làm bậy lắm, muốn gì là làm nấy, không hề biết nghĩ tới nghĩ lui. Lỡ tụi nó bắt nhốt làm chết Ban Đêm rồi sao?

- Được, tụi mày lên kế hoạch bắt Ban Đêm thì tao lên kế hoạch bảo vệ Ban Đêm.

- Mày cứ ngủ trong nhà, cứ tè trong nhà vệ sinh.

Những con bướm nguy hiểm

Ông nội lúc đầu thấy lạ, sau cũng biết được kế hoạch của Bòn Bon. Ông cười nhẹ te. Bòn Bon xụ mặt.

- Không sao đâu con. Để nội kêu cô giáo nói cho tụi nó hiểu Ban Đêm không biết tàng hình, càng không biết ăn cắp.

- Tụi nó không tin đâu ông nội. Mà đằng nào tụi nó cũng mê Ban Đêm lâu rồi.

- Có cô giáo nói thì mọi chuyện tốt hơn. Với lại nhà tụi nó kể bên nhà mình, giấu Ban Đêm chỗ nào được. Cái kế hoạch con nít đó làm sao thực hiện được.

Ông nội nói đúng. Vậy mà Bòn Bon vẫn chọn

tiền của thần cây

rộn trong bụng. Nó cứ dặn Ban Đêm không được ra khỏi nhà.

Một lần, Ban Đêm đuổi theo một con bướm chạy miết ra tới cổng miếu một mình bị Bòn Bón giận không nói chuyện với nó hết mấy tiếng đồng hồ.

Rồi Bòn Bón cũng phải nói chuyện với nó vì nó lỳ thôi là lỳ trong chuyện năn nỉ. Nó làm đủ trò, kể cả xiếc, kể cả nhảy nhót khêu khêu ngón chân út của Bòn Bón. Rồi thì mọi chuyện cũng qua.

Rồi Bòn Bón ngủ quên.

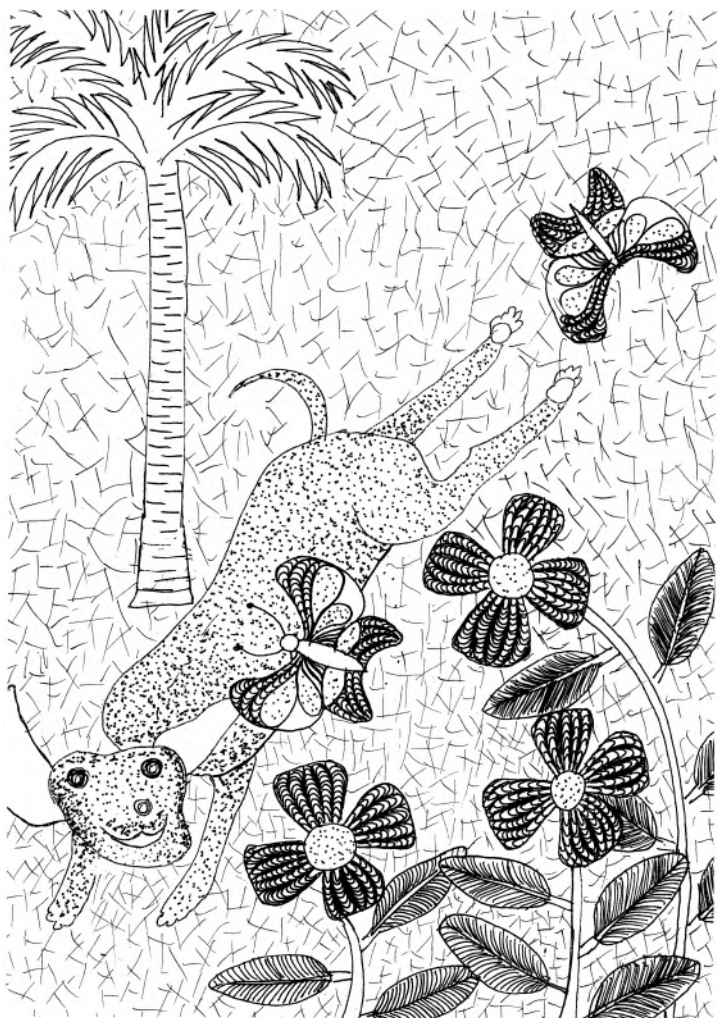
Nó chiêm bao thấy Ban Đêm đuổi theo hai con bướm chạy bên này chạy bên nọ rồi bị hai tên trùm kín mặt đưa cái thùng lọng lớn chụp lên cổ lôi đi. Ban Đêm khóc ầm ĩ kêu Bòn Bón ơi cứu tôi.

Bòn Bón ngồi bật dậy. Người nó đầy mồ hôi. Tim nó đập ỳnh ịch. Nó tốc khỏi mừng kêu um xùm. Ban Đêm ơi Ban Đêm à.

Nội nói Ban Đêm dưới gầm giường chớ đâu.

- Nó bị người ta bắt rồi nội ơi.

Ngay lúc Bòn Bón loảng quảng tìm thì Ban Đêm từ dưới gầm giường bò ra.

*Những con bướm rất đẹp phải không?
Nhưng nó rất là nguy hiểm.*

Sáng Bồn Bồn đóng cửa rào rồi đi học.

- Ban Đêm, nhớ không được ra khỏi rào!

- Biết rồi.

- Mấy con bướm nó rất là nguy hiểm.

- Giỡn chơi chút thôi, gì mà nghiêm trọng vậy.

- Nhưng tao thấy mày bị bắt trong giấc mơ.

- Mơ chỉ là chuyện không có thật. Có lần cậu mơ thấy mình bay mà rồi cậu có bay được đâu à.

- Nhưng mà...

- Rồi, tránh xa mấy con bướm đúng không. Nói dài nói dai mà còn nói dở nữa. Đi học đi.

- Mày liệu hồn.

Bồn Bồn đi học. Đương nhiên là nó học không yên ổn chút nào. Lời cô giáo giảng cứ vào tai này rồi tọt qua tai kia. Bồn Bồn chỉ mong hết giờ.

Bạn thấy đó. Có một món đồ quý phải tốn công giữ gìn cực khổ dữ lắm chứ không sung sướng gì đâu. Vậy mà ai cũng thích có đồ quý. Bồn Bồn cũng vậy. Nó muốn Ban Đêm mãi mãi là của nó. Điều đó quả không đơn giản. Điều đó càng không đơn giản khi Ban Đêm là một con chó thích tự do. Nó cứ cho phép mình đi đây đi đó như một

người trưởng thành thật thụ. Nó hoàn toàn không chấp nhận bị quản thúc như một đứa con nít. Thành ra Bồn Bon không yên chút nào.

Rồi cũng tan học, rồi Bồn Bon chạy tọt về nhà.

- Nội ơi Ban Đêm đâu rồi?

- Nó mới làm đổ cái bình nước nội la nó, nó chui vô kẹt tủ trốn rồi.

- Nó không có trong kẹt tủ.

- Có mà.

- Nó không có trong kẹt tủ cũng không có trong nhà.

Ban Đêm làm gì ở quán thịt cây?

Người ta nói thấy nhóm thằng Củ Cải đông lắm đi ngoài hè. Hình như tụi nó có mang một cái bao nặng nặng. Hổm rày người ta đồn Ban Đêm có thể dạy người ta làm toán. Chắc nhóm học toán dở như Củ Cải bắt rồi.

Ông nội cùng với Ban Đêm chạy lại nhà thằng Củ Cải.

Củ Cải lôi ra cái bao đựng mấy trái banh.

- Hồi sáng tụi tao ra hè đá banh mà. Tao nói thiệt, sáng giờ tao chưa thấy dù chỉ một sợi lông của con Ban Đêm.

- Sợi lông nó nhỏ xíu mà không thấy là phải rồi. Mà tụi mày không bắt Ban Đêm thì ai bắt.

- Chắc nó bị người ta bắt trúng nước sôi rồi.

- Trụng nước sôi làm gì?
- Mà y hỏi chơi hả. Làm thịt chó làm gì.
- Mà y là thằng điên.

Bòn Bòn vác cục đất chọi Củ Cải. Nhưng nó chỉ nhá thôi, Củ Cải chui tọt vào nhà trốn rồi.

Nhưng cuối cùng mọi người lại gặp Ban Đêm ở chỗ kẹt nhà.

Cái thằng Ban Đêm mắc dịch. Tại sao mà y lại trốn? Mà y có biết tao lo lắng cho mà y lắm không? Tao giận mà, nghỉ chơi với mà y luôn.

Bòn Bòn giận thiệt. Đang lúc nó sợ vậy mà Ban Đêm hù nó hoài.

Ban Đêm theo năn nỉ, đi bằng hai chân sau, nằm quệp đầu xuống hàng ba, đôi tai nó che một nửa mặt vì không dám nhìn mặt Bòn Bòn.

- Mà y đừng có làm bộ tội nghiệp.

Ban Đêm cụp mắt lại trốn dưới cái tai dài của nó.

Rồi nó nằm ngủ quên luôn.

- Coi mà y đó, chỉ biết làm bộ hối hận. Mà y ngủ dậy lại quên, lại đi bắt bướm, lại đi chui vô kẹt thóc trốn tao cho coi.

Mà Bòn Bòn chửi nó làm gì. Nó ngủ mất tiêu rồi có nghe thấy gì đâu. Có phải là mình chửi chỉ có mình nghe. Đúng là khôn như mình lại mắc bẫy con chó. Bòn Bòn tức ghê lắm. Rất muốn chọi nó

tiền của thần cây

thức dậy để buộc nó nghe những lời căn nhắc của mình. Phạm lỗi phải dám chịu trừng phạt chớ, sao lại chạy trốn vào giấc chiêm bao. Chắc là trốn vào đó để bắt bướm chớ gì. Hay là lòng sục đâm chuột trong lùm tre. Tức muốn điên lên với nó.

- Ban Đêm, mày dậy mau, mày không được trốn tránh như vậy, hèn lấm.

- Con không nên nhẩn tâm vậy chớ. Phải tôn trọng giấc ngủ người khác chớ.

- Nội lại bênh vực nó nữa thì hết phương dạy nó rồi.

- Nói chung là tao nghe lời nội, phải tôn trọng giấc ngủ người khác. Nhưng mày nhớ là mày hư lắm, mày làm cho người khác lo lắng là mày có lỗi. Mày phải bị phạt. Hẳn nhiên là tao không bỏ qua dễ dàng vậy rồi. Hẳn nhiên là tao sẽ ngồi đây chờ tới lúc mày tỉnh dậy tính sổ mày từng món. Cái món mày đuổi theo bướm, món mày trốn làm cả nhà thót tim.

Bòn Bòn chẳng nhớ mình ngủ bao lâu. Nó chửi đã đời rồi nó cũng ngủ quên. Chừng tỉnh dậy thì chẳng thấy Ban Đêm đâu cả. Bòn Bòn càng tức giận. Đấy, chửi nó có phải oan không? Nếu thật

sự biết lỗi, nó phải nằm đây chờ Bòn Bon ngủ dậy dạy dỗ nó chó. Hết thuốc chữa nó rồi. Nhưng nó trốn ở đâu? Bòn Bon hỏi nội, nội lắc đầu.

- Chắc nó lại chui đâu đó. Nội thấy hình như nó buồn lắm.

- Nó có lỗi mà.

- Nhưng sao lần này con giận dai vậy?

- Con tức muốn chết.

- Dù gì nó cũng là con chó. Nó không hiểu hết ý mình được đâu.

- Nó thừa sức hiểu, tại nó lỳ đó ông nội.

Ngay lúc đó một người hàng xóm của nhà Bòn Bon tên là Hai Nông Dân đi từ hè vào. Ông đứng bên rào nói chuyện với ông nội.

- Chú ba, con Mực nó đi kiếm ai mà con thấy nó lủi thủi ngoài hè một mình.

- Chết chưa.

Bòn Bon bỏ giò chạy ra hè.

Nó đi kiếm Ban Đêm khắp nơi. Nhưng chẳng thấy dù chỉ là cái bóng.

Sao mà mình lại giận dai vậy. Sao mà mình lại không nói chuyện với nó. Nếu mà ông nội giận mình vậy mình chắc là buồn lắm. Chắc là nó đã bỏ đi rất xa.

Nhưng sao lại bỏ đi xa, nó sẽ đói.

Bòn Bon thấy ngoài hè có hai ba con chó.

tiền của thần cây

Không có con chó nào màu đen như Ban Đêm. Bòn Bon đi xa hơn nữa. Ngoài kia đồng ruộng mênh mông, chỉ có lúa là lúa. Những đám lúa mới nhú mầm xanh. Màu mạ nhàn nhạt. Chỉ có những con đường bờ mầu nổi ngang nổi dọc khắp cánh đồng. Tầm nhìn có thể đi được rất xa. Và trong tầm nhìn thăm thẳm đó, không hề thấy bóng dáng Ban Đêm dù chỉ là cái chấm.

Người ta nói hay là nó xuống chỗ quán thịt chó đầu cua.

Bòn Bon lúi nhúi đi. Trên đường đi nó cứ thắc mắc.

- Ban Đêm xuống quán thịt cây làm gì ông nội?

Nội không dám nói. Trong đầu Bòn Bon không thể có hình ảnh Ban Đêm bị làm thịt.

Mọi người trong quán nói mới làm một con mực cỡ tám ký.

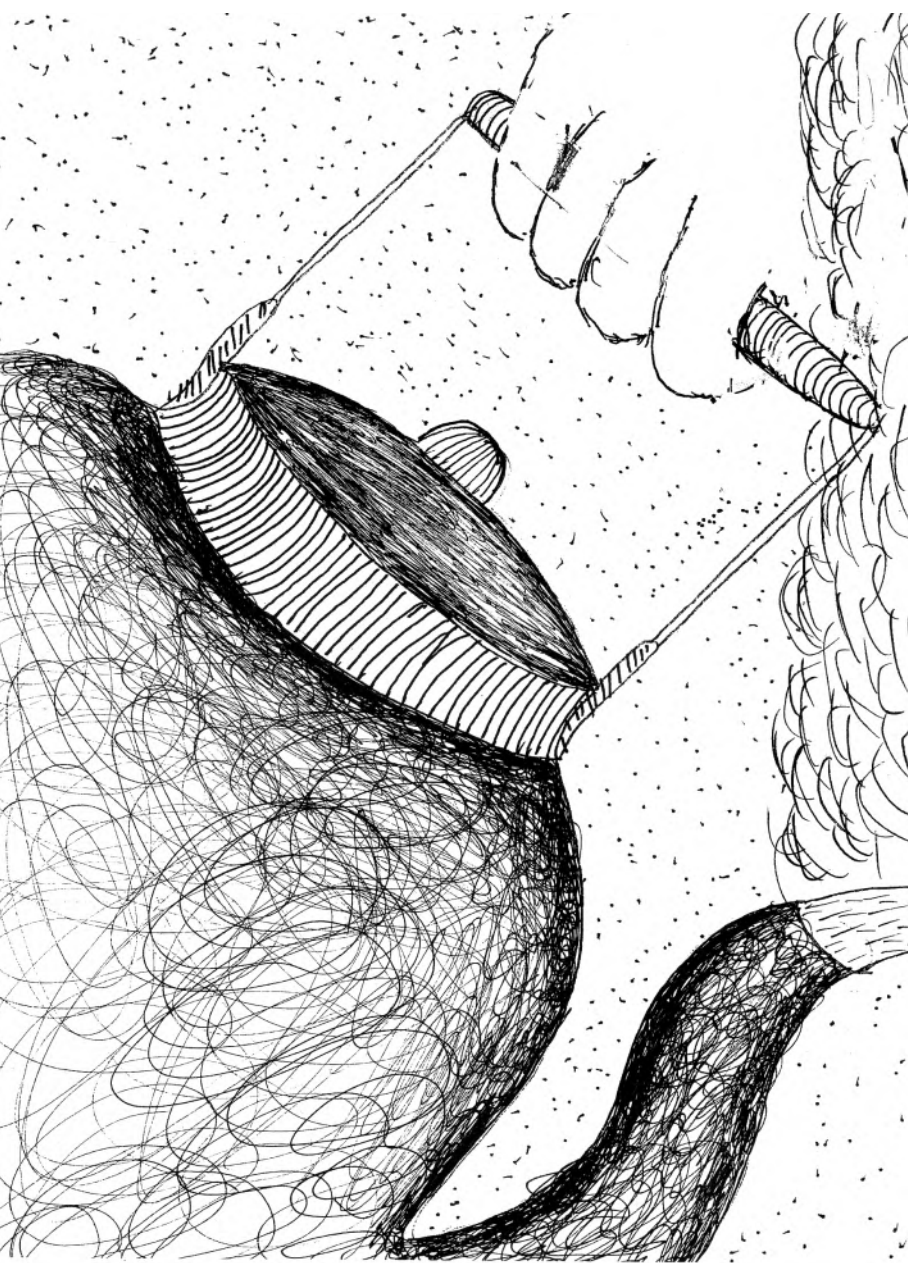
- Nó có hai cái tai cụp.

- Chả nhớ. Chó giống chó.

- Sao lại làm thịt Ban Đêm?

Ông nội dắt Bòn Bon về. Ông tránh cho nó nhìn thấy những đĩa thịt đang nghi ngút khói. Ông không muốn Bòn Bon hình dung rất có thể đó là thịt của Ban Đêm.

- Về đi con, chắc không phải Ban Đêm đâu. Họ nói họ không nhìn thấy cái tai cụp của nó mà.

*Không được trụng nước sôi
người bạn tốt.*

- Nhưng họ đã giết một con giống Ban Đêm phải không nội.

- Với một số người con chó cũng như là một con vật khác thôi. Rồi lớn con sẽ hiểu.

- Nhưng Ban Đêm không phải là một con vật. Nó là một người bạn tốt. Nó từng cứu con. Nó rất thương con. Sao lại ăn thịt một người bạn tốt?

- Không không, Ban Đêm không bị ăn thịt. Nó đi lạc rồi.

- Nó chắc là nhớ nhà lắm. Chắc nó buồn lắm. Nó sẽ mãi mãi không tìm được đường về hả ông nội.

- Sẽ có người tốt nuôi nó. Nó dễ thương mà.

- Không, nó sẽ không chịu sống với người khác đâu. Con biết tính Ban Đêm. Thằng Vĩ dụ nó cỡ nào nó cũng chỉ ở với mình con. Nó sẽ về kiếm con. Nhưng sao nó lại khờ vậy, sao nó lại đi lạc, đáng ra nó phải biết đường về nhà. Nó bị bắt thật rồi ông nội ơi.

- Không hẳn đâu con. Mình hãy cầu mong cho những gì tốt đẹp nhất đến cho nó.

Ông nội cười thật tươi. Rồi ông đi huốt nhà, rồi ông còn quên tắt máy xe khi vào nhà. Nhưng rồi ông quay lại tắt máy xe. Bồn Bồn thì không chạy xe cũng không cần nhớ đường về nhà. Suốt đường về nó chỉ lên kế hoạch cho quá trình tìm kiếm Ban Đêm.

tiền của thần cây

Ban Đêm ơi, giờ mày đang ở đâu?

- Mình phải bắt đầu từ mấy cái hốc cây bằng lăng. Rồi tới những hốc cây xa hơn. Con nghĩ là phải lên ti vi nhắn tin.

- Lên ti vi? Nhưng rủi Ban Đêm chạy ra ruộng? Chỗ đó không có ti vi.

- Vậy mình phải đi tới mấy cái xóm gần đây hỏi thăm. Mình sẽ đi mấy cái xóm xa hơn nữa ông nội. Con có thể hỏi bạn bè con. Nhưng mà cũng có thể trong số bạn con tụi nó bắt rồi sao.

- Nhóm Củ Cải không có bắt. Ông nội đã điều tra rồi.

- Biết đâu nhóm khác. Con nhờ thằng Vĩ hỏi thăm tiếp. Con thấy chỉ có thằng Vĩ mới đáng tin thôi.

Cuộc chiến không cân sức trên bờ ao

Ba ngày trôi qua mà vẫn không có tin gì của Ban Đêm. Người ta nói là trăm phần trăm nó đã bị cầu tặc sức rồi. Dẫu rằng đây là vùng Hòa Hảo không ăn thịt chó nhưng cũng có một số người không để ý tới đạo, họ hảo thịt chó. Họ còn làm cây bảy món. Bòn Bon nghĩ không đâu. Ban Đêm nó có khả năng nịnh hót rất tốt. Khó lòng ai có thể hành hạ nó. Càng không ai có thể giết được nó.

Nhưng nó vẫn bị mất tích. Ba ngày đủ thời gian cho người ta làm thịt hai mươi, ba mươi con chó và nhậu sạch nó.

Bòn Bon vẫn tin Ban Đêm chờ nó đâu đó.

Không lý do gì lúc Ban Đêm đang gặp nạn mà Bồn Bon không tới cứu. Cũng giống như lúc Bồn Bon chìm dưới nước, không còn phương gì sống được, Ban Đêm đã nhào xuống cắn áo Bồn Bon, lôi sự sống lại cho Bồn Bon. Chưa bao giờ Ban Đêm bỏ rơi Bồn Bon. Nó thấy Bồn Bon buồn nó chọc cho Bồn Bon vui. Vậy mà bây giờ nó đang gặp nạn Bồn Bon không giúp được gì nó hết. Bồn Bon còn trách nó, rầy nó. Có khi nào vì bị giận mà nó buồn nó đi lang thang rồi bị bắt.

- Tại con mà Ban Đêm bị bắt.

- Sao lại tại con?

- Con đã bỏ bê nó nên nó buồn nó bỏ đi rồi bị bắt.

- Không đâu. Nó không giận con đâu.

- Ông nội không biết đâu, mỗi lần con giận nó, nó rất buồn. Lần này con giận dai. Là con đã hại nó.

- Con không hại nó. Con luôn muốn tốt cho nó. Tai nạn là tai nạn, không phải lỗi tại ai hết. Ban Đêm không muốn nhìn thấy con buồn như vậy.

- Ban Đêm không bao giờ muốn con buồn. Nhưng con không biết làm sao hết buồn. Con chỉ muốn nhìn thấy Ban Đêm. Làm sao để Ban Đêm về nhà mình y như hồi trước hả ông nội?

Đó là câu hỏi mà ông nội không thể trả lời

được. Ông nội nhìn Bòn Bon, mắt ông buồn hiu. Hình như ông không chịu đựng nổi khi nhìn thấy Bòn Bon buồn. Hình như ông sắp khóc rồi. Bòn Bon không muốn nhìn thấy ông nội khóc. Nó phải làm sao để ông nội đừng buồn hiu như vậy? Nó không biết làm sao hết.

- Mà thôi đi ông nội. Ban Đêm là người hiền, nó sẽ gặp người tốt, nó sẽ được người tốt giúp đỡ.

Ông nội gật đầu.

- Con thật hiểu chuyện.

- Có lẽ giờ này nó đang cà chớn làm diễn viên xiếc thú số một thế giới với một người tốt bụng nào đó.

- Phải phải.

- Con ngủ một chút mình đi kiểm nó nghe ông nội.

- Phải, phải. Con ngoan.

Ông nằm xuống với Bòn Bon. Không lâu sao đó ông nội đã ngủ. Bòn Bon rón rén ngồi dậy bật quạt lên cho ông mát.

Bòn Bon không ngủ được. Nó cũng không muốn khóc. Nó biết tiếng khóc của nó sẽ làm ông nội tỉnh dậy và ông nội sẽ khóc theo. Nó không được khóc. Nó phải mạnh mẽ, phải khỏe khoắn để còn đi kiểm Ban Đêm. Kiểm một ngày không gặp nó kiểm mười ngày. Mười ngày không gặp nó

kiếm một tháng một năm. Nó sẽ kiếm hoài chừng nào gặp mới thôi. Vì Ban Đêm luôn chờ nó, luôn mong nó tới cứu.

Bòn Bon tìm chỗ nằm nghỉ. Mình phải khỏe, phải thật mạnh mẽ. Hứa như vậy rồi. Bòn Bon nhắm mắt lại.

Hình ảnh Ban Đêm lúc bị phạt, lúc đùa giỡn cứ nhảy nhót trong đầu nó. Bòn Bon ngồi bật dậy. Nó thấy Vĩ hốt hơ hốt hải chạy vào nhà.

- Bòn Bon. Má tao nói thấy chú Cường xách ra hè một cái bao.

- Kệ ổng. Nói nhỏ, ông nội đang ngủ.

- Cái bao nó nhúc nhích, nó ứ ứ.

- Ban Đêm?

Bòn Bon bật ngồi dậy. Nó bước tới định lay ông nội. Nhưng nó thấy ông đang ngủ rất say, hơi thở mệt mỏi. Bòn Bon quay sang Vĩ.

- Mà đi với tao.

Hai đứa chạy thẳng ra hè. Nơi đó có rất nhiều ao. Những cái ao rộng đầy nước nối tiếp nhau. Người ta ngăn ao này với ao kia bằng những cái bờ đất không rộng lắm. Trên bờ đất, xoài nối tiếp xoài. Hai đứa nhỏ len qua những gốc xoài chạy bọc qua mấy bờ ao, dáo dác tìm. Không thấy bóng chú Cường và cái bao đâu cả.

tiền của thần cây

- Ứ, ứ.

- Tiếng Ban Đêm!

Hai đứa khom người ngồi nhìn xuyên qua những hàng xoài. Phía bờ hằm bên kia, chú Cường đang cố sức đề cái bao xuống nước. Cái bao đang giầy giụa rất dữ dội. Bòn Bòn bồng mình về hướng đó. Nó trượt chân vấp vào một gốc xoài ngã lăn. Bòn Bòn lồm cồm bò dậy chạy miết về phía cái bao. Nó nghe tiếng ắc ắc của Ban Đêm trong bao. "Bòn Bòn ơi cứu tôi. Tôi sẽ bị nhấn nước, tôi sẽ chết ngột". Bòn Bòn giằng co cái bao trong tay người đàn ông.

- Chú trả Ban Đêm lại cho con.

Tiếng thét của Bòn Bòn thật khủng khiếp. Nó hét to đến mức mọi thứ xung quanh sững sốt. Người đàn ông kinh hãi sững lại. Ông chưa biết làm gì thì Bòn Bòn đã lôi Ban Đêm về phía mình. Vĩ vừa chạy tới tiếp Bòn Bòn kéo cái bao bỏ chạy.

Người đàn ông đuổi theo, kéo cái bao lại.

- Nó là con chó của tao. Tao có quyền bắt lại.

- Nó là con chó của Bòn Bòn.

- Mà biết gì mà nói. Tao đem nó về từ Rạch Giá. Tao cho mượn chó không có cho luôn.

- Nhưng ông nội con đưa cho chú con gà trống rồi.

"Bòn Bòn ơi cứu tôi, tôi không thở được!"

tiền của thần cây

- Con gà trống sao mà đổi được con chó. Ông cháu mày tính khôn quá hé.

- Nhưng chú không có quyền nhann nước nó.

- Không nhann nước nó sao làm thịt.

- Chú không có quyền làm thịt nó.

- Không làm thịt nó sao tao có thịt chó ăn.

- Sao chú lại muốn ăn thịt nó. Nó là người tốt, nó không có làm gì hại tới chú.

- Nhưng tao đang muốn ăn thịt chó. Nó chỉ là một con chó.

- Nó không phải là một con chó. Nó là người bạn tốt.

- Mày ôm nó đi khắp nơi hỏi đi, ai nói nó không phải là con chó tao tha cho nó. Nếu người ta nói nó là con chó tao sẽ làm thịt nó, mày không được cản.

- Chú...

Bòn Bon rất tức giận. Nó không trả lời được vì rõ ràng mọi người sẽ nói Ban Đêm là một con chó. Vì rõ ràng Ban Đêm là một con chó thật sự. Bòn Bon làm cách nào để mọi người nói Ban Đêm là một con người? Điều đó là không thể. Bòn Bon cũng không thích nói sai sự thật. Nó cảm thấy vô cùng khổ sở...

- Chú hỏi tôi đi, tôi nói chú nghe.

Vĩ vừa nói vừa bước ra chặn giữa chú Cường và Bòn Bòn.

- Tao chấp luôn mày. Mày nhìn đi, nhìn kỹ đi, có chỗ nào nó không phải là con chó không?

- Chú sai rồi, với tụi tôi nó là một người bạn, nó không phải là một con chó. Chú không được giết nó.

- Mày phe của Bòn Bòn, mày nói theo nó. Tao không chịu. Hỏi người khác.

- Hỏi ai.

- Kiểm một người không phải phe của hai đứa mày.

- Rủ người đó phe của chú rồi sao?

- Hên xui.

Hai đứa nhỏ lại lúng túng. Mọi người trong nhà đều coi Ban Đêm là người. Nhưng mấy người đó chú Cường cho là cùng phe Bòn Bòn. Ngoài họ ra còn ai chịu coi Ban Đêm là người...? Chắc chắn không có ai coi Ban Đêm là người hết.

- Hỏi tôi nè.

Bác Hai Nông Dân đang cầm cây len đứng sau lưng ba người.

- Anh cũng điên như hai thằng khùng này sao?

- Anh hỏi tôi có chỗ nào nó không phải là con chó đúng không?

- Đúng vậy. Ông nhìn đi.

tiền của thần cây

- Tôi nhìn kỹ nó lâu lắm rồi. Tôi thấy có một chỗ nó không phải là con chó. Đó là cái đầu của nó. Trong đó có lòng thương người, tình bạn, tình thân. Những thứ đó nói lên nó là một con người. Anh không được giết người.

- Nó là con chó của tôi. Anh là người ngoài dễ dàng kêu tôi đừng làm thịt nó. Nếu đó là lợi ích của anh, anh có bỏ qua không?

- Anh ngang ngược vừa phải thôi. Người ta đã đưa anh một con gà trống mà sao bữa nay còn lật lọng?

- Một con gà sao giá trị bằng một con chó.

- Được rồi, anh muốn bao nhiêu tiền tôi trả cho anh.

- Tôi không muốn tiền. Tôi muốn ăn thịt chó.

- Ở đời phải biết cái gì là vừa phải chó. Bây giờ anh ngang tôi đối ngang với anh. Một là tiền, hai là bị đập cho vài len, anh chọn cái nào?

Hai Nông Dân gờ len lên, sấn lại phía chú Cường. Chú Cường lùi lại, lùi lại rồi té ùm xuống ao. Giờ thì tới tiền chú ấy cũng không dám nhận.

Khỏi nói thì cũng biết Ban Đêm nó tội nghiệp tới mức nào. Nó không bước đi nổi vì bị bỏ đói nhiều ngày. Ông nội mua cho nó một tô cháo cá. Nó liếm được một chút rồi nằm quệp.

Sức khỏe nó thật yếu so với những ngày nó chưa bị bắt.

Bồn Bon ngồi vuốt nhẹ bộ lông xơ xác của nó.

- Con thật không hiểu.

- Con không hiểu gì?

- Chú Cường từng cứu con với thằng Vĩ khi tụi con bị đuối nước. Đáng lẽ chú Cường là người tốt. Người tốt sao lại muốn giết Ban Đêm?

- Đó là hai việc khác nhau.

- Người lớn thật khó hiểu.

PHẦN 3

Khi con chó được làm mẹ

Người mẹ mặc bộ đồ màu đen

Chú Cường đã thề là không rớ tới Ban Đêm. Thậm chí chú còn buộc phải bảo vệ Ban Đêm. Bác Hai Nông Dân nói rồi, con Ban Đêm có bề gì, chú Cường là thủ phạm đầu tiên. Chú Cường cãi, nó là một con chó, ai cấm được nó đi lạc, ai cấm được người khác xẻ thịt nó. Đó là số phận của nó. Nhưng ở cái xóm đạo này, nó là một con vật quen thuộc cả xóm đều muốn bảo vệ, chỉ có như chú Cường mê thịt chó tới lúc lú lẩn, mới dám rớ tới nó.

Tụi thằng Củ Cải cũng sợ bác Hai Nông Dân. Tụi nó nói cỡ chú Cường hung hăng vậy mà còn sợ nói gì tới mấy nhóc tỳ như nó.

Nói chung là bác Hai Nông Dân ai cũng sợ. Người ta sợ mà người ta không ghét. Vì bác Hai Nông Dân không dữ dằn để bảo vệ quyền lợi của mình mà chỉ bảo vệ những người biết lẽ phải. Điều đó diễn ra thường lắm nên ai cũng công nhận. Người ta thấy đôi khi bác bị lấn ranh, bị vu oan này nọ. Bác nói là do hiểu lầm, là do người ta thiếu thốn hay là do bản thân mình sai chỗ này chỗ nọ gì đó. Người ta ức giùm nhưng bác chỉ cười. Nhưng khi có ai bị hà hiếp khổ sở bác đều ra tay bênh vực. Bác luôn sáng suốt để phân định đúng trắng đúng đen. Ông nội nói bác Hai Nông Dân cả đời không tích tụ được cái gì quý giá, tài năng cũng không, của cải càng không chỉ có mỗi thứ nghĩa khí là dư dả, nó chất đầy hai vai mà còn đổ đống trên đầu. Bòn Bon hỏi nghĩa khí là gì ông nội? Nội nói cái nghĩa nó lớn lắm. Lớn lên con sẽ hiểu. Giờ ông sợ giải thích sẽ làm cho Bòn Bon rối thêm.

Bòn Bon nghĩ lớn lên chắc chắn mình sẽ tìm hiểu coi nghĩa khí là gì. Nếu nghĩa khí giống y như bác Hai Nông Dân thì tốt quá rồi. Bòn Bon cảm thấy yêu thương bác Hai Nông Dân vô cùng. Chẳng qua Bòn Bon không còn phải nhốt Ban Đêm. Tối ngủ nó cũng không còn mơ những giấc mơ kinh hãi về Ban Đêm.

Bòn Bòn nghĩ nghĩ khí là thế này.

Nó nói lớn lên, nó cũng muốn được làm một người nghĩ khí.

Nhưng cái niềm tin chắc như đinh đóng cột của nó chợt rệu rã trong ngày trời nắng chói chang.

Hôm đó, Bòn Bòn đang bới cơm cho Ban Đêm ăn. Bòn Bòn múc một con cá chạch kho nghệ to cỡ ngón chân cái của nội để trên chén cơm. Khi Ban Đêm ăn Bòn Bòn ngồi lấy ngón tay chọc chọc vô bụng chọc Ban Đêm.

- Coi mày ham ăn kìa, chọc ét nhột vậy mà cứ ăn hoài.

Lúc đó Ban Đêm quay ngang giả bộ cần nhẹ lên bàn chân Bòn Bòn. Là nó giỡn thôi.

- Mày hung dữ quá nghe.

Chợt trời chuyển mưa giông tầm tã. Bồn Bon bùng chén cơm của Ban Đêm chạy vào nhà. Ban Đêm cũng chạy theo và tiếp tục bữa ăn của mình.

Ngay lúc đó bác Hai Nông Dân từ hiên ngôi nhà bên cạnh chạy ào vào cổng nhà Bồn Bon. Đi theo bác còn có một người phụ nữ thấp người và mập mạp.

Người phụ nữ vừa vào nhà liền chạy nhanh tới chỗ của Ban Đêm, ôm Ban Đêm mà khóc than thảm thiết. Bà kêu Ban Đêm là mẹ rồi xưng con.

- Má ơi con gặp được má rồi. Tội nghiệp má quá. Sao lại hóa kiếp nông nổi như vậy.

Ban Đêm sợ hãi chạy về phía Bồn Bon. Người phụ nữ quay về phía Bồn Bon cầu khẩn.

- Con cho cô rước mẹ cô về. Người này là mẹ cô.

- Không phải đâu. Ban Đêm mới có tám tuổi hà, sao nó có con lớn như cô được.

- Hồi tối cô nằm chiêm bao thấy rõ ràng vậy mà.

Bác Hai Nông Dân gật đầu giải bày với ông nội.

Khi Ban Đêm làm mẹ...

- Hồi nãy cô Tám ghé nhà bác nói bữa nay lên miếu Bằng Lăng tìm mẹ. Tôi không tin. Mẹ cô Tám mất mười năm nay rồi. Hồi khuya cô Tám chiêm bao thấy mẹ mình đang ở trong một ngôi nhà có cây dừa. Mẹ cô mặc đồ màu đen, đang ngồi ăn cơm với một con cá chạch. Lúc đó có một người đàn ông to lớn đứng bên cạnh lấy dao đâm bụng mẹ cổ. Mẹ cô cắn vô chân người đàn ông đó. Rồi trời chuyển mưa tầm tã. Cái cảnh y như hồi nãy vậy.

- Nhưng mà ở đây Ban Đêm chớ không phải là một người mặc đồ đen. Và con chọc bằng ngón tay chớ không phải một người đàn ông to lớn chọc bằng cây dao vô bụng.

- Tưởng con cũng lớn hơn một đứa trẻ bình thường.

- Ban Đêm không thể làm mẹ ai được. Nó là một con chó đực mà bác.

- Nhưng chiêm bao của cô Tám là vậy. Con có công nhận Ban Đêm ăn cơm với cá chạch, còn bị con chọt vô bụng, còn cắn ngay bàn chân con rồi cơn mưa đến bất ngờ. Có khi nào mọi sự trùng hợp y rang vậy?

tiền của thần cây

- Con chó ăn cá chạch đâu có gì lạ, nó cắn giỡn con cũng không lạ và mưa thì càng không lạ.
- Nhưng mà mọi thứ y như trong giấc mơ.
- Con thấy giấc mơ của cô đây mới kỳ.
- Chính vì nó kỳ nên bác Hai mới tin.

Con chó đực hát ru như thế nào?

Nó lười thôi như vậy đó. Nhưng suốt ngày đó người phụ nữ tên Tám cứ ngồi miết trong nhà Bòn Bon. Bà không cho Ban Đêm ăn những món Bòn Bon làm sẵn. Bà mua đĩa cơm sườn chia hai phần, bà một phần, Ban Đêm một phần.

Ban Đêm không thích bà nhưng nó khoái món sườn nướng. Nó né né bà nhưng cái mũi cứ chúi vào món sườn nướng. Bòn Bon không muốn cho nó ăn. Nhưng bà ấy khóc. Bà kêu trời "mẹ ở đó mà con không cho mẹ ăn được, con thật đau lòng". Nhìn bà khóc, ông nội và ba ép Bòn Bon bung cơm lại cho Ban Đêm ăn.

tiền của thần cây

Mỗi lần nó ăn giống như nó rình ăn trộm. Hế bà tới gần thì Ban Đêm bỏ tô cơm chạy lại phía Bòn Bòn. Chừng bà lùi lại nó mới ăn tiếp. Bà lại khóc.

- Má con với nhau mà con thấy má đó không tới gần má được. Con khổ lắm má biết không?

Bòn Bòn phải kéo Ban Đêm tới gần cho bà vuốt ve, bóp chân bóp vai giống như mỗi lần ông nội đau lưng Bòn Bòn hay bóp vai ông nội vậy.

Bòn Bòn thấy thật tội nghiệp cho bà.

Bà nài nỉ Bòn Bòn:

- Cho cô được mang mẹ cô về nhà.
- Không.

Bòn Bòn nhảy nhanh tới ôm Ban Đêm kéo nó chạy miết vào nhà. Phía ngoài nhà lớn, người phụ nữ sụp người khóc tầm tã.

Ông nội với bác Hai Nông Dân đỡ người phụ nữ lên ghế ngồi. Ông rót cho bà chung trà.

- Chị thông cảm, Ban Đêm bị bắt cóc mới kiếm về được. Thành nhỏ vừa mới qua cơn sốc. Nó coi Ban Đêm như là người anh em của nó vậy. Ngay bây giờ không được đâu.

- Giờ con phải làm sao đây chú. Con tìm được má thì không thể để cho bà lưu lạc xa cách con cái như vậy được.

- Chú tin thằng Hai Nông Dân. Nhưng mà Bòn Bon không khi nào nó chịu để Ban Đêm sống nhà khác đâu. Có lẽ cháu nên để thư thả.

- Bây về đi. Để anh Hai ở đây tìm cách năn nỉ Bòn Bon. Tình cảnh nó với Ban Đêm gần bó gần chực năm nay anh rành lắm. Không thể một sớm một chiều dứt được.

- Vậy cho con gửi tiền, chú nhớ đừng cho má con ăn xương.

- Tiền bạc gì. Tụi tôi ăn gì Ban Đêm ăn đó, cháu yên tâm nghe.

Ông nội ngồi nhìn vào phòng. Ông thở dài rồi lại thở dài.

Bòn Bon đưa Ban Đêm ngồi dựa vào cửa. Suốt ngày đó nó không đi học mà chỉ ở trong phòng.

Bòn Bon ngồi bó gối nhìn Ban Đêm. Ban Đêm cũng nằm im rất ngoan hiền.

- Mọi người đang bàn tính cách nào để mày về với cô ấy. Mày nghĩ sao?

tiền của thần cây

- Tôi không phải là đàn bà, không thể làm mẹ. Chèn ơi, tôi làm sao có thể ru con ngủ như mẹ Bòn Bon ru Bòn Bon.

- Tao cũng không bao giờ hình dung mày lại làm mẹ, lại làm mẹ của một con người mấy chục tuổi. Nhưng mà bác Hai không phải là người nói dốt.

- Chắc bác Hai nói dốt. Người lớn lâu lâu cũng nói dốt. Ví dụ như là ba nói dốt có ma da dưới sông.

- Không, bác Hai hoàn toàn không nói dốt. Ông ấy từng giúp đỡ tao với mày. Ông nội nói bác Hai không có gia tài gì lớn. Trong nhà ông tìm đâu cũng thấy duy nhất một món là nghĩa khí.

- Bòn Bon cẩn thận với cái vụ nghĩa khí. Món đó coi chừng nó có thể cắn người. Nghĩa khí, vũ khí, coi chừng hai món này giống nhau.

- Nhưng tao chỉ thấy nó giúp người.

- Nhưng rõ ràng tôi không thể làm má.

- Người ta nói là nói hồi kiếp trước kìa. Có khi mày quên rồi. Mà có thật hồi đó mày từng làm má không?

- Ai mà biết. Tôi không thích làm má.

- Làm má phải nuôi con, lo cho con. Như má thằng Vĩ lo cho nó. Như má tao lo cho tao. Mày không thể làm má được. Nhưng cô đó cứ khóc

hoài. Mà có nhìn thấy cô đó khóc rất là tội nghiệp không. Như hồi mà bị bắt tao cũng khóc như vậy. Tội nghiệp.

- Mà sao cô lại khóc nhỉ?
- Cô bị mất mẹ.
- Khổ ghê. Tôi không phải là mẹ.
- Tao trốn là sợ nhìn thấy cô ấy khóc.
- Nhưng mà mình vẫn nghe tiếng cô khóc.
- Ừ, lúc nào tao cũng nghe tiếng cô ấy khóc.

Nói chung là làm gì tao cũng nghe tiếng cô đó khóc hết. Tao nghĩ là cô ấy sẽ gỡ từng miếng ván ngôi nhà này để tìm cho được mà.

- Thật vậy sao. Người con này dữ quá.

- Hình như là tao khó bề mà giữ được mà. Nhưng mà yên tâm, cô ấy không có làm thịt mà như chú Cường đâu.

- Nhưng mà tôi sợ cảnh cô ấy ôm rồi còn kêu má má. Nghe giống như mình bê-đê vậy.

- Rồi mà cũng quen.

Bòn Bòn quay mặt đi. Nó không muốn nhìn thấy cảnh Ban Đêm cụp tai chui vào gầm giường. Nó không muốn nhìn thấy đôi mắt đen thui buồn thảm của Ban Đêm. Nếu phải ở một nơi khác, Ban Đêm sẽ mang đôi mắt buồn như vậy mãi mãi. Người ta nói có những loài chó, nó trung thành

tiền của thần cây

với người nào thì xa người đó nó sẽ buồn mà chết. Chắc chắn Ban Đêm là loài chó đó. Bòn Bon không muốn thấy Ban Đêm chết. Nhưng người phụ nữ kia khóc riết cũng chết. Đó là một chuyện vô cùng tệ.

Bòn Bon cứ ngồi im như vậy. Đêm đó, nó nằm ngủ y như vậy. Nó ngủ rất ít. Một giấc ngủ chập chờn. Nó chiêm bao thấy đủ thứ.

Sáng ra, Bòn Bon mở cửa phòng và khòm người nhìn xuống gầm giường ngoắc Ban Đêm.

- Ban Đêm chui ra đi.

Ban Đêm mày không thể trốn hoài được.

Đó là một con người và cô ấy có thể chết vì thương nhớ mày. Đêm qua ngủ mơ tao thấy người ta chở cô ấy đi bệnh viện. Mà tao thấy mày ngồi khóc nữa đó. Rõ ràng mày không bỏ mặc cô ấy được.

Mày hãy về với cô ấy.

Lúc nào tao quá nhớ sẽ nhờ nội chở tới thăm mày.

Mày phải khỏe, phải đảm bảo lúc nào tao tới mày cũng nhận ra tao và mày phải còn sống.

Nghe quý.

Ban Đêm vẫn ngồi rút sát góc giường.

- Mày ra đi, mày không trốn hoài được đâu. Mày phải có trách nhiệm...

Nhưng Ban Đêm vẫn đổ lỳ.

Chỉ có tiếng thở dài.

Người phụ nữ đứng bên cửa chảy nước mắt. Nhưng bà bụm miệng mình lại cho tiếng khóc đừng phát ra.

Bên ngoài có vài người lớn đứng lóng ngóng chờ đợi. Người phụ nữ lau nước mắt, quay ra nói với ông nội và bác Hai Nông Dân.

- Hồi tối tôi lại chiêm bao thấy má tôi ở chỗ xóm Châu Giang mặc bộ đồ bông. Lâu lâu tôi lại mơ thấy má tôi chỗ này chỗ nọ. Mỗi lần mơ tôi lại tìm. Lần này có sự trùng hợp kỳ lạ. Thôi thì phải hay không phải tôi cũng không dám ép thằng bé phúc hậu như vậy phải xa người bạn của nó. Chỉ mong mọi người cùng sống hạnh phúc. Coi như giúp tôi trả hiếu cũng được. Anh Hai ở gần tới lui thăm viếng má giùm tôi nghe.

Bà gạt nước mắt bước đi. Ông nội nói tội nghiệp quá. Mẹ mất, lòng người con trở nên trống trải. Giấc ngủ nào tới cũng bị mộng mị quấy rầy. Không biết rồi cô sẽ ra sao.

PHẦN 4

Tiền của thần cây

Nếu như Ban Đêm có thể sống ba trăm tuổi

Thoát được chuyện làm mẹ ngang hông của Ban Đêm, Bòn Bon thở phào nhẹ nhõm. Nó đinh ninh là Ban Đêm có thể bình an sống với nó mãi mãi. Nhưng không phải vậy. Bòn Bon không muốn tin nhưng đó là sự thật.

Mọi chuyện bắt đầu từ cái trưa nóng nực Bòn Bon cùng Ban Đêm theo ông nội đi cúng miếu. Cúng xong nội dắt Bòn Bon ra mấy bông bằng lăng chơi cho mát.

Trong lúc Ban Đêm nằm gác đầu lên rễ bằng lăng thì ông nội vuốt tay vào lớp da sần sùi của cây. Mắt Ban Đêm mệt mỏi, mắt ông nội buồn hiu. Bòn Bon nhìn người này rồi nhìn qua người kia.

- Bốn mươi năm trước cái bông bằng lăng đã lớn như vậy. Nghĩa là sáu người chui vô đó ngồi nhậu vẫn được. Nghe đâu lúc đó người ta đã tính được nó độ ba trăm tuổi.

Rồi mắt ông nội buồn hơn. Ban Đêm thì không để ý mắt ông nội. Nó rùng rùng bộ lông rồi ứ ứ mấy cái. Chắc nó nói "Ôi trời, ba trăm năm à? Lâu dữ thần, sống dai dữ thần".

- Bốn mươi năm trước vùng này vắng tanh. Một bữa cướp Cánh Buồm Đen vào làng. Nhà ông nội làm lãnh Mỹ A giàu có lắm. Ông nội lúc đó mới hai mươi tuổi thôi, ôm một hộp vàng trốn bọn cướp. Chạy cùng đường ông đã chui vô bông bằng lăng. Bọn cướp đuổi theo tìm kiếm la ó dấy xung quanh. Sợ quá nội cứ lẩn giữa ruột cây leo tuốt lên cao, cái chỗ thật hẹp, thật khó leo. Nội gặp ngay một cái hốc, cạnh hốc là một cái lỗ thông ra ngoài. Ông vò vẽ làm một cái ổ to như cái nồi cơm. Nội nín thở vì sợ động đám ong.

"Ủ, ông vò vẽ sao? Xuống ngay, xuống ngay".

- Ban Đêm, để nội kể?

- Nội chịu trận nửa giờ rồi một giờ. Không nghe động tĩnh gì. Muốn chui ra nhưng sợ tụi cướp còn đâu đó, mà ở thì không biết tới bao lâu. Mỗi run hai chân, sợ ong run cả người. Nội quyết định để

tiền của thần cây

lại cái hộp cạnh ổ ong. Nội nói với ổ ong "Gởi chút nghe mấy vị".

Nội tuột xuống đất. Tụi cướp đã đi xa mà nội chỉ dám lẩn quẩn quanh gốc bằng lăng, không dám leo lên lấy hộp vàng. Biết đâu tụi nó trở lại? Đợi cho tối tối trời, biết chắc là an toàn nội lại lòn theo cái bông cây lên chỗ cái hốc. Lần này động ổ bầy ong. Nó đuổi theo nội lụi hết hai vít ngay chân mày.

"Ủ, hai vít ngay chân mày? Ông nội gan dữ thần".

- Vậy mà khi ôm cái hộp vô tới trong nhà, mở hộp ra chẳng còn thấy một cục vàng nào...

Bòn Bòn nhìn ông nội, đầu óc nó có phần mơ hồ về vàng, về cướp. Chỉ có bông bằng lăng là rõ ràng nhất vì nó quen thuộc. Ban Đêm thì không biết có nghĩ gì mà ử ử trong miệng. Chắc là ảnh cũng thắc mắc: "Ai đã phát hiện ra hộp vàng? Ai lại có khả năng tàng hình trước mắt ông nội và trước mắt bầy ong vô vẽ để rinh hết vàng? Ai mà tài ba hơn cả Ban Đêm?".

- Nhà bà cổ giàu có nên mất số vàng không có gì ảnh hưởng nhiều. Tuy vậy nội vẫn tức mình rồi ngã bệnh hết một tháng không ăn uống được gì. Bà cổ nói vàng có thể tự đi được. Người khác nói có lẽ là bị ma hay bị vị thần nào đó giấu mất rồi. Gốc bằng lăng linh lắm mà.

Bòn Bon cũng nghe nói cái vụ linh. Người ta đồn lá nó trị bá bệnh. Có một thời mấy đứa nhỏ nhỏ như Bòn Bon lượm lá bằng lãng bán cho khách tham quan được khá nhiều tiền. Còn nghe đồn về những lời thề thành hiện thực xung quanh gốc cây trăm tuổi này.

Ông nội không biết có ma cỏ gì giấu không nhưng ông không tin vàng có thể tự đi được.

Hai trăm cái điện thoại trong bông cây

Bòn Bon vừa nghe ông nội kể vừa gật gù. Nó cũng như ông nội, không tin vàng có thể tự biến mất. Nhưng mà Bòn Bon không để ý vụ vàng bạc vì nó không biết mười hai cây vàng quý cỡ nào. Nó chỉ chú ý tới vụ bốn mươi năm trước cây bằng lăng đã già như vậy rồi, đã ba trăm tuổi rồi.

Ban Đêm hình như cũng quan tâm tuổi của cây. Nó nằm im mà mặt cười với Bòn Bon. Y như nó nói "nhằm nhè gì, tôi sống lâu hơn cây bằng lăng nữa kìa". Bòn Bòn trề môi giễu cợt. Ảnh nổ thoi. Cái gì ảnh cũng khoe khoang được hết. Ví dụ như ảnh có thể đứng hai chân trước cong người giơ hai chân sau lên rồi bước ba bước. Vậy

mà ảnh nổ với Bòn Bon "Tôi là một ngôi sao xiếc chó số một thế giới". Mà nói đi phải nói lại, ảnh tự hào cũng đáng lắm. Khắp cái xóm nhỏ này có con chó nào hiểu được tiếng người như ảnh. Lúc chuẩn bị đi học Bòn Bon nói "Ban Đêm ở nhà nghe, tao đi học" vậy là ảnh nằm vô hàng ba ngoan ngoãn. Ảnh nằm y đó chờ Bòn Bon về để chọc cho Bòn Bon vui. Bòn Bon đi học về thường kêu từ ngoài sân "Ban Đêm ơi, ra hè miếu chơi". Vậy là ảnh chạy theo. Ảnh là con chó khôn nhất trong cuộc đời này. Rõ ràng ảnh rất hiểu Bòn Bon nói gì.

Thằng Vĩ thằng Xuân ganh tị với Bòn Bon cũng vì sự có mặt của ảnh. Tụi thằng Xuân hay chọc ảnh bằng cách đê Bòn Bon làm như đang đánh đấm rất dữ tợn lắm. Mỗi lúc vậy Ban Đêm nhào tới chồm lên tụi nó. Ban Đêm không nỡ cắn ai mà chỉ cắn áo cắn quần. Có lần ảnh lôi tuột cái quần cụt của thằng Vĩ làm thằng kia la oái oái.

Bòn Bon nghĩ Ban Đêm khôn ngoan như thế chắc chắn sẽ sống rất dai.

- Ban Đêm cũng sống lâu như cây hủ nội. Bốn mươi năm sau khi con bằng nội, nó vẫn còn sống đúng không?

- Loài chó nó không thọ vậy đâu con. Cao lắm

tiền của thần cây

là nó sống được hai mươi năm. Con thấy dạo này nó đã yếu đuối hay kiếm chỗ nằm nghỉ rồi không?

- Nó phải chết sao nội.

- Ai cũng phải chết mà.

- Không thể được.

Bòn Bòn nhìn Ban Đêm đang nằm im bên gốc bằng lăng. Đôi mắt nói nhìn Bòn Bòn như đang cười với Bòn Bòn hay là đang hỏi thăm Bòn Bòn:

"Bòn Bòn của tôi đừng buồn vậy chớ. Tôi là tôi sống ba trăm năm đó nghe".

Rồi nó gượng ngồi dậy đứng bằng hai chân trước, hai chân sau nhảy chồm chồm. Kiểu đứng này Bòn Bòn tập cho nó và mỗi lần Bòn Bòn buồn nó đều làm như vậy chọc Bòn Bòn cười.

Nhưng hôm nay nó chỉ biểu diễn được một chút đã ngã xuống, nằm thở hự hự.

Bòn Bòn ôm đầu Ban Đêm.

- Mà nằm nghỉ đi. Đừng ráng.

Rồi Bòn Bòn quay qua nội.

- Nội, mình có cách nào để Ban Đêm sống lâu hơn không?

- Mình chăm sóc nó tốt hơn nó sống thêm vài năm.

- Con không muốn vài năm.

- Đó là quy luật. Con hãy tranh thủ yêu thương nó. Cũng như con hãy tranh thủ yêu thương những người xung quanh mình. Họ mà mất đi mình đi khắp thế gian cũng không bao giờ tìm lại được.

- Rồi khi lớn con muốn nhìn thấy nó con phải làm sao. Con không muốn.

- Con hãy chụp hình nó lại.

Hình ư? Hình thì không thể bằng Ban Đêm thực sự của Bòn Bòn rồi. Bòn Bòn ôm Ban Đêm mà thương làm sao. Nó cảm thấy xót xa y như Ban Đêm sắp sửa lìa xa nó ngay tức thì vậy. Bòn Bòn không thích chút nào. Nhưng nội nói đó là quy luật mình đâu cãi được. Ủ thì chụp hình chớ biết làm sao. Nhưng Bòn Bòn muốn nhìn thấy Ban Đêm đang giỡn đang nhảy nhót và đang cười. Có cách nào không?

- Con có thể quay phim.

Bòn Bòn biết chú Hà bạn thân của ba có cái điện thoại ba triệu quay phim rất ngon. Nhưng mà ba triệu làm gì Bòn Bòn có. Mà ba nhất định không cho rồi. Phải chi nội đừng mất vàng chắc xin nội dễ hơn.

- Mười hai cây vàng là bao nhiêu tiền vậy nội?

- Là cỡ vài trăm triệu.

tiền của thần cây

- Ví dụ cái máy điện thoại là ba triệu thì nó cỡ mấy cái máy điện?

- Nó gần hai trăm cái.

- Quao, nhiều quá.

Bòn Bon một tay vuốt bộ lông mượt của Ban Đêm mắt nhìn lên gốc bằng lăng. Hai trăm cái điện thoại có thể quay phim được đã mất chỗ này. Tiếc đứt ruột. Nội bệnh là phải.

Bòn Bon sờ tay lên lớp da sần xù của cây. Cậu thầm hỏi ổ ong vò vẽ lớn bằng nồi cơm nó ở khúc nào. Chùm gởi mọc kín hết rồi. Nếu ổ ong còn chắc nó bị lấm. Bốn mươi năm rồi mà.

Cây bàng lãng 300 tuổi nghe. Sống lâu dữ thần!

Thần cây trả nợ

Bòn Bon đang mân mê lớp da xù xì của gốc bằng lăng. Nó đã ba trăm tuổi.

- Ban Đêm mày có tin nổi không gốc cây đã đứng đây ba trăm năm. Mày đừng có cà chớn, ba trăm năm lặn đó, lâu lắc như là cái hời tao mới tập đi. Lâu lắm không nhớ nổi đâu.

- Bòn Bon ơi. Đi tắm sông không?

Tiếng của thằng Vĩ kêu từ ngoài cổng miếu. Bòn Bon nói thật to "Ơi, tao đây nè" rồi nó chui vào bông bằng lăng trốn. Vĩ đi gần tới bông kêu vào bông.

- Tao biết mày trốn trong bông bằng lăng chớ đâu. Tao nghe tiếng con Ban Đêm kêu ử ử kìa.

Con chó cà chớn. Nó cũng chui vô bụng trốn với Bòn Bon mà vẫn ử ử làm lộ bí mật hết. Bòn Bon muốn trốn sâu hơn. Lòn tuốt trên cao sẽ khó ai kiếm được. Thằng Vĩ sẽ hoảng hồn cho coi vì nghe tiếng mà không thấy người. Biết đâu trên đó còn mấy chục cây vàng của nội. Có thể cây đã giấu và bốn mươi năm sau nó làm biếng giấu. Nếu mà không thấy đủ mười hai cây vàng thì thấy một hai cây cũng được. Hai trăm cái điện thoại thì Bòn Bon không cần. Bòn Bon chỉ cần một cái máy thôi, nó có thể ghi lại ánh mắt vui vẻ, tiếng ử ử, ử ử hiền lành của Ban Đêm. Một cái máy chắc là cỡ một cục vàng nhỏ xíu. Tự nhiên Bòn Bon háo hức với mớ vàng rồi trèo tuốt lên cao.

Cái hốc có ổ ong chỗ nào?

Nội nói ở sâu trên ấy, nhỏ và khó leo vì phải chui qua một khe hẹp.

Khó leo cỡ nào thì Bòn Bon cũng không sợ. Bòn Bon lần tay vào mớ gỗ xù xì tìm kiếm. Nó chạm vào một con rắn lằn mềm mềm. Bòn Bon không sợ rắn lằn. Ban Đêm nó cũng khoái giỡn với rắn lằn. Quay cảnh nó đang giỡn rắn lằn là khỏi chê. Vẫn chưa thấy cái hốc. Liệu Bòn Bon có nên trở xuống. Đường đi lên hẹp và tối kinh khủng. Bòn Bon đã mỏi chân. Thôi thì ráng

tiền của thần cây

*Trong bóng cây đen thui,
Bòn Bon chạm phải con thần lằn.*

leo thêm một đoạn nữa rồi xuống. Rờ rẫm một chút biết đâu gặp một cục vàng nó nặng như cục đá.

Nhưng Bòn Bon không chạm được vàng mà chạm phải một cái túi ni lông đặt trong một cái hốc. Bòn Bon rút tay lại. Nội không có nói để hộp vàng trong túi ni lông. Hay là nội quên. Mang cái túi xuống rồi tính.

Vừa chui người ra khỏi hốc Bòn Bon đụng bộp cái đầu thằng Vĩ. Vĩ cũng sắp chui vào bọng. Bòn Bon vừa xoa đầu vừa giấu túi sau lưng.

- Mà giấu cái gì?

- Của tao mà.

- Mà cái gì?

- Tao không biết.

- Của mày sao mày không biết.

- Tao mới lấy được trên cây. Nhưng cái túi này có thể là vàng của ông nội tao.

- Vậy mở ra đi.

- Nhưng... rui nó là trái lựu đạn.

Nói tới đó Bòn Bon bỏ cái túi xuống rồi chạy nấp vào phía sau gốc cây. Thằng Vĩ cũng chạy theo.

Từ chỗ nấp Bòn Bon nhón đầu ra nhìn lom lom vào cái gói màu đen.

tiền của thần cây

Tiền của thần cây hay là lượm đạn?

- Mày nghĩ mười hai cây vàng nó cỡ nào?

- Chắc cỡ mười hai cây củi.

- Không, nó phải lớn hơn. Ông nội tao nói cỡ hai trăm cái điện thoại cảm ứng.

- Ờ. Vậy chắc không phải nhỏ như cái túi này rồi. Chắc nó không là vàng rồi. Đem quăng nó xuống hầm đi.

- Tao không dám cầm nó lên.

- Hay là bỏ y đó đi. Mình đi tắm.

- Rủi nó là lựu đạn người ta bị nổ là mình mang tội giết người.

- Giờ làm sao?

- Bây giờ mình cầm nó lên quăng vô gốc cây thiệt mạnh, nó không nổ tức không phải lựu đạn.

- Ừ phải ha, mày thông minh lắm.

- Mày chạy xa xa đi.

Bòn Bòn bước nhẹ nhàng tới bên cái túi, nắm cái quai túi ném mạnh vô gốc cây rồi hai đứa chạy thiệt xa nằm bẹp xuống đất, bụm chặt hai tai. Bòn Bòn nhắm mắt lại chờ nghe một tiếng nổ. Nhưng chờ hoài không thấy gì Bòn Bòn mở mắt ra. Cái túi lăn lóc có vẻ hiền lành.

- Chắc không phải lựu đạn. Mở nó ra đi.

tiền của thần cây

Bòn Bon rón rén xé lớp bọc màu đen. Nó vẫn còn sợ. Biết đâu là một thứ gì khủng khiếp hơn lựu đạn. Nhìn bên ngoài thật không thể đoán được bên trong là gì. Có khi nào là một bàn tay người. Bòn Bon nghe nội kể hồi xưa có kẻ cướp để trong bụng một cái gói đen đen to to và khi tên cướp té xe người ta mở gói đó ra thấy một bàn tay người đeo đầy vàng...

Chắc không đâu. Nó nặng nặng nhưng không mềm như bàn tay người. Nhưng nó là cái gì? Rồi thì cũng xé được lớp bọc màu đen. Bên trong lớp bọc màu đen là... một lớp bọc màu đen. Bòn Bon thử dài một chập lại xé lớp bọc. Trong đó là một thứ hình khối gói bằng giấy báo. Bòn Bon nhón tay cầm chỗ cái mí tờ báo kéo lên.

Món trong ruột văng ra. Những tờ tiền năm trăm ngàn mới tinh nằm chồng lên nhau im thín thít...

- Tiền ở đâu mà nhiều vậy?

Bòn Bon cắn môi một chút chọt nó vỡ trán.

- À tao biết rồi. Cây nó lấy vàng của ông nội rồi nó trả tiền? Mà bao nhiêu tiền có đủ cho mười hai cây vàng chưa. Hai trăm cái máy điện thoại chẳng lẽ có bao nhiêu thôi?

Bòn Bon và Vĩ ngồi nhìn mớ tiền.

- Mình tính sao với nó?

- Tiền này cây bằng lăng trả cho ông nội tao. Nó đã lấy của ông nội mười hai cây vàng. Tao phải đem tiền về nhà.

- Cây làm gì có tiền mà trả.

- Tao nghĩ nó là cây thần, nó có tiền.

- Mà đừng nói dóc.

- Nói dóc? Nhưng rõ ràng là như vậy mà.

- Chắc là tiền của ai đó giấu.

- Giống như hồi xưa ông nội tao cất vàng vậy hả? Ai lại cất tiền trên cây.

- Nhưng tiền không tự lên đó đúng không?

- Cũng phải. Nội cũng từng giấu vàng chỗ đó mà.

Bòn Bòn ôm mớ tiền lại gần gốc bằng lăng. Nó phải trả lại chỗ cũ. Đi gần tới gốc bằng lăng, nó nhìn thấy con Ban Đêm cười với nó. "Bòn Bòn chụp hình tôi nghe, quay phim tôi nghe. Tiền này có thể mua vài cái máy điện thoại xịn đã đời luôn". Bòn Bòn đi chậm lại. Sao nó không lấy tiền này mua một cái điện thoại? Nó chỉ cần một cái máy thôi. Ông nội nói cái gì không phải của mình thì mình không được lấy. Nhưng cái này cây đã làm mất của ông nội mười hai cây vàng thì nó đền bù lại là hợp lý mà.

tiền của thần cây

Bòn Bon quay lại Vĩ:

- Nếu như mày có số tiền lớn vậy, mày làm gì?
- Tao sẽ đưa cho má mua lại cái xe của ngoại. Má đem bán nó hồi Tết rồi. Má đem nào cũng khóc vì đó là kỷ vật duy nhất của ngoại.
- Ừ, ai cũng cần tiền để lo một cái gì đó trong đời phải không?

Bòn Bon mạnh dạn ngồi xuống mở tung gói tiền ra. Nó đếm sáu tấm nhét vào túi. Số còn lại nó đưa cho Vĩ.

- Mày đem về cho má chuộc lại xe của ngoại đi.
- Nhưng tiền này...
- Mình không ăn cắp, cây trả nợ mà.

Vĩ lưỡng lự một chút rồi nó gật đầu cầm tiền bước đi. Rồi nó chưa đi được bao lâu lại quay người hỏi:

- Mà tiền này mình không phải ăn cắp đúng không Bòn Bon.
- Tiền mình lượm được trên cây.
- Cũng không biết của ai để mà trả đúng không Bòn Bon?
- Ừ mà, hỏi hoài.

Hai thằng ôm tiền mà như ôm một cái gì đó rất lạ lùng. Chân Vĩ bước vấp sắp ngã mấy lần.

Còn Bòn Bon thì đi đựng hàng rào miếu mà không hay.

Hai đứa vẫn chưa về nhà. Tụi nó lủi thủi ôm mớ tiền đi ra đường sau. Con đường vắng tanh. Đi lòng vòng một hồi chợt Bòn Bon nhớ có ai đó nói đường sau có mấy người chích xì ke.

Hai đứa lại ôm mớ tiền trở về hè miếu.

- Về nhà thôi.

- Về thật sao? Má tao sẽ lấy tiền không?

- Cần mà. Với lại đâu phải mình ăn cấp.

Đi ngang cửa miếu Bòn Bon kêu Vĩ dừng lại nhìn vô nhà thằng Xuân. Hình như ba má thằng Xuân đang gậy nhau rất dữ.

- Trời ơi, tiền sanh tiền tử của tôi mà ông đem đi bài bạc không còn cắc nào hết. Tôi chết cho ông vừa bụng.

Xuân khóc, người mẹ càng khóc nhiều hơn.

Mấy người đứng coi xì xầm.

- Ba thằng Xuân ăn cấp.

- Ăn cấp thiệt tề.

Bòn Bon nói nhỏ với Vĩ.

- Mình không ăn cấp. Mình lượm được.

- Mà cũng không biết của ai để trả lại cho họ.

tiền của thần cây

- Chắc là tiền của bọn ăn cắp. Mình lấy là đáng đời nó.

- Ừa.

Hai đứa yên tâm ôm tiền về nhà mình. Bòn Bon đi một chút còn ngoái đầu lại nói nhỏ với Vĩ.

- Sáng mai mày ra gốc bằng lăng tao cho mày coi tao quay phim cho Ban Đêm. Mày nhớ đưa tiền cho má mày.

Điện thoại cảm ứng cũ bán được bao nhiêu tiền?

Bòn Bon hẹn với Vĩ sáng chủ nhật đem máy ra cho Vĩ coi. Không biết nó đã mua được máy chưa.

Ngay lúc đó Vĩ thấy Bòn Bon tí tởm đi ra, tay nó cầm cái máy to cỡ bàn tay người lớn. Vĩ mở lớn mắt thích thú.

- Đâu, đưa coi coi. Chà, nặng nặng, bộ ngoài chợ có bán cái này hả?

- Bán nhóc hết trơn. Mà mày đã đưa tiền cho má mày rồi phải không?

Vĩ gãi đầu nhăn nhăn mặt nhưng miệng đành cười.

- Tao, tao đưa cho má thằng Xuân rồi. Tiền đó

tiền của thần cây

là tiền má nó mới mượn đặt đi trị bệnh. Má nó bệnh nặng lắm. Ba nó lại ăn cắp hết tiền rồi giấu trong bụng bằng lăng...

- Ơ...?

Mắt Bòn Bon mở tròn như là nó thấy một cái gì rất kỳ lạ từ chỗ Vĩ. Rồi Bòn Bon cười.

- Sao giống tao vậy. Tao cũng đưa tiền cho má thằng Xuân... Hồi tối nội tao cũng nói đó là tiền sống tiền chết. Vốn dĩ tiền không tự nhiên mà có. Hoặc là mồ hôi mình làm ra hoặc là mồ hôi người khác. Cần phải cẩn thận với nó.

- Còn cái máy này?

- Của chú Hà. Chú mới trúng tiền thưởng nhiều lắm. Chú khen tao ngoan, thật thà. Chú cho tao cái cũ, đi mua cái mới rồi.

- Sướng vậy ta.

- Mày nắm hai chân sau của Ban Đêm cho nó đi bằng hai chân trước đi. Nó khoái đi kiểu đó. Tao quay hình hai đứa mày.

Ba đứa giỡn lăng xăng quanh gốc bằng lăng. Trong lúc giỡn Bòn Bon chợt nhớ lại cảnh hôm qua lúc mới xổ tung gói tiền. Lần đầu tiên nó cầm một số tiền lớn như vậy. Thật khó mà quên. Bây giờ mọi thứ đã trở về chỗ cũ. May mà còn có cái máy điện thoại. Chỉ tội cho thằng Vĩ.

- Mà mày tiếc món tiền đó không?

- Tiếc đứt ruột. Hì hì. Nhưng mà nó không phải tiền nhà tao. Má nói lấy tiền đó chuộc xe, bà ngoại dưới mồ sẽ buồn má. Má sợ ngoại buồn lắm.

- Má mày là người tốt.

- Nhưng mà chưa biết tính sao với chiếc xe nữa. Má để dành gần đủ rồi. Nhưng hôm qua má bệnh, đi bệnh viện tốn hết triệu rưỡi. Đành phải đợi bỏ ống tiếp. Chỉ sợ má lại bệnh. Đêm nào cũng thấy má nằm thở thiệt mệt.

- Mệt mỗi giống Ban Đêm không.

- Ai lớn tuổi cũng vậy mà.

- Rồi cũng chết sao?

- Ờ?

Vĩ dường như chợt nhớ điều đó có thể xảy ra. Mắt nó rơm rớm, mặt nó xụ xuống buồn hiu. Tự nhiên Bòn Bon nghĩ tới chuyện má Vĩ sẽ chết. Chắc Vĩ buồn lắm. Giống như Bòn Bon nghĩ tới ngày Ban Đêm sẽ không còn hoặc là ông nội hay là người thân nào đó sẽ không còn. Thật khủng khiếp.

Bòn Bon chau mày nghĩ ngợi. Nó nhớ lời ông nội "Hãy tranh thủ yêu thương những người xung quanh mình. Họ mà mất đi mình đi khắp thế gian cũng không bao giờ tìm lại được". Nhưng yêu thương bằng cách nào vì trong chuyện này muốn

tiền của thần cây

giúp người phải có tiền... Tiền... Đó là món không dễ có đối với một đứa trẻ như Bòn Bon. Chẳng hạn như cái điện thoại này, nếu chú Hà không cho thì có lẽ mười hay mười lăm năm sau, khi làm người lớn Bòn Bon mới có thể chạm được nó.

Mà, nhìn nó đã thiệt. Màn hình sáng rực. Hình ảnh Ban Đêm với thằng Vĩ thật rõ nét và rực rỡ. Bòn Bon vuốt vuốt màn hình, vuốt vuốt cái ốp lưng mượt mà của nó. Hèn gì nhiều người thích điện thoại cảm ứng như vậy. Hèn gì nó mắc tiền... Bòn Bon chọt ngồi thừ ra nhìn xa xăm...

Vĩ và Ban Đêm ngồi nhóng một bên Bòn Bon chờ đợi.

- Mà sao vậy? Hết pin rồi à?
- Cái điện thoại này bán được bao nhiêu tiền hế Vĩ...
- Tao sao mà biết được. Mà mày hỏi chi vậy.
- Tao sẽ bán nó.
- Mày bán làm gì? Của người ta mới cho mà.
- Nhưng có tiền mới chuộc chiếc xe cho má mày được.
- Còn Ban Đêm?
- Ban Đêm hả?

Bòn Bon nhìn những hình ảnh tươi tắn của Ban Đêm trong màn hình. Rồi thì người ta cũng sẽ xóa

Ban Đêm làm ngôi sao xiếc chó số một thế giới.

tất cả chúng đi. Tất nhiên, vì với thiên hạ Ban Đêm chỉ là một con chó mực bình thường.

Bòn Bòn ôm cổ Ban Đêm, vỗ vỗ cái lỗ tai mỏng của nó.

- Mà là một người hiểu chuyện. Điện thoại rồi cũng sẽ hư, đúng không. Tốt nhất là mà nên giữ cho mình mạnh khỏe rồi sống lâu với tao. Nghe quý sứ.

Con chó nhảy khỏi tay Bòn Bòn. Nó đứng bằng hai chân trước cong người hất hai chân sau lên rồi bước ba bước. Nó vừa đi vừa cười cười với Bòn Bòn "Tất nhiên là không nhầm nhè gì. Ngôi sao số một thế giới bản lĩnh cỡ mình, lẽ nào lại so bì với một... chiếc xe".

- Mà chỉ giỏi tài nổ.

Bòn Bòn biết là Ban Đêm muốn chọc cho nó vui. Ừ thì Bòn Bòn sẽ cười, sẽ nhìn Ban Đêm thật kỹ, sẽ quay lại hình ảnh Ban Đêm bằng trí nhớ. Chẳng sợ hư hao mất mát cũng chẳng sợ tốn tiền. Cách này coi bộ hợp vô cùng với một chàng con nít tay trắng như Bòn Bòn.

Hai đứa nó có đủ tiền chuộc chiếc xe hay không? Chuyện đó nào quan trọng bằng tấm lòng Bòn Bòn dành cho bạn. Nó lớn lao hơn chiếc xe, nó lớn hơn tất cả.

MỤC LỤC

PHẦN 1: BÒN BON NHÁT HƠN CON GÁI?	5
Cuộc thảo luận nguy hiểm	7
Bòn Bon nhìn đâu cũng thấy nước	21
Cái gì là bơi, cái gì là lội	27
Đem con sông lên bờ	32
PHẦN 2: CỨU BẠN	39
Tàng hình? Tỉn đồn thất thiệt	41
Những con bướm nguy hiểm	48
Ban Đêm làm gì ở quán thịt cày?	53
Cuộc chiến không cân sức trên bờ ao	63
PHẦN 3: KHI CON CHÓ ĐƯỢC LÀM MẸ	73
Người mẹ mặc bộ đồ màu đen	75
Con chó được hát ru như thế nào?	82
PHẦN 4: TIỀN CỦA THẦN CÂY	89
Nếu như Ban Đêm có thể sống ba trăm tuổi	91
Hai trăm cái điện thoại trong bóng cây	95
Thần cây trả nợ	101
Điện thoại cảm ứng cũ bán được bao nhiêu tiền?	113

Tiền của Thần Cây

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập
KHÚC THỊ HOA PHƯỢNG

Biên tập: Lê Thị Tuân

Bìa: San Đa

Minh họa: Tác giả

Trình bày: Chu Hương

Sửa bản in: Thùy Dung

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ VIỆT NAM

39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: (04) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832.

FAX: (04) 39712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Website: www.nxbphunu.com.vn

Chi nhánh:

16 Alexandre de Rhodes - Q. I - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (08) 38234806